

*Editura **FOCUS** este recunoscută de către Ministerul
Educației Naționale și Cercetării Științifice fiind
acreditată CNCIS*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PASCU, ELENA

Șoapte de cerneală/ Ramona Estera Ința , Elena
Pascu - Petrosani: Focus, 2016

ISBN 978-973-677-310-5

L. Ința, Ramona Estera

821.135.1-1

Tiparul: ,

„Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!”

Liga Scriitorilor din România - Filiala județului Hunedoara împreună cu Școala Gimnazială „Sfânta Varvara” din orașul Aninoasa, jud. Hunedoara au inițiat - Festivalul Național de Literatură pentru Copii „Sfânta Varvara” la imboldul creativ al elevilor. Acest festival se adresează în primul rând elevilor din clasele III - VIII.

Desfășurarea festivalului este anuală, începând cu începutul anului școlar și este finalizat în ziua de 4 decembrie, când se sărbătorește „Sfânta Varvara” - Ocrotitoarea Minerilor și Școala Gimnazială „Sfânta Varvara” din orașul Aninoasa, ctitorită la 1895 de Societatea Minieră din zonă.

Această primă ediție a stârnit interesul elevilor din județele Argeș, Bistrița-Năsăud, Giurgiu, Buzău, Suceava, Hunedoara. Tematica ediției I 2015 a fost la alegere. Fiecare participant s-a putut exprima „literar” în poezie și proză scurtă (nuvelă, povestire, eseu).

Au participat 65 de elevi însumând 100 de lucrări:

Județul	Premiul I	Premiul II	Premiul III
Argeș	-	3	1
Bistrița-Năsăud	-	3	1
Brăila	2	1	2
Buzău	5	5	2
Giurgiu	2	2	-
Suceava	-	2	-
Hunedoara	10	10	9

Am fost surprins de tematica poeziilor și a prozei scurte pe care le-au ales elevii participanți. Imaginația, metaforele alese, modul de exprimare m-au pus pe gânduri. Se observă un pas înainte în atitudinea „tinerelor condeie”. Titluri de lucrări foarte sugestive, ținându-se cont de vârsta lor poetică, au făcut ca întreg juriul de specialitate să-și regândească evaluarea și aprecierea și să iasă din cutumele literare obligatorii odată în literatura română.

Literatura pentru copii se adresează în primul rând colegilor lor de generație. Nu vor să fie prețioși în exprimare, ci înțelegși. Titlurile și le-au pus ei. Am remarcat astfel: „Suflete de copii” de Capato Teodora Carmen - clasa a IV-a (Colegiul Național „Ghe.M.Murgoci” Brăila); „Lacrimile florii de cireș” de Dragotă Mara Alessandra - clasa a VIII-a (Colegiul Național „Ghe.M.Murgoci” Brăila); „Misterul copilăriei”, „Mamei”, „Toamna” ale elevei Neguș Ioana - clasa a V-a (Școala Gimnazială „Oprea Iorgulescu” Câmpulung, jud.Argeș); „Copilăria” de Ceapraz Mălina - clasa a VIII-a, de la aceeași școală din Câmpulung; „Flori de ger” de Trif Renato - clasa a VIII-a(Școala Gimnazială Bănița, jud.Hunedoara); „Călătorie în lumea sentimentală” și „O schimbare” de Mikloș Denisa – clasa a VII-a(Școala Gimnazială nr.7 Petroșani); „Tu, omule!” de Hrișcu Alisa - clasa a VIII-a (Școala Gimnazială nr.7 Petroșani); „Școala mea” de Bățalan Patricia - clasa a III-a (Școala Gimnazială „Sfânta Varvara” Aninoasa Icroni-structură); „Iarna” de Blăjan Naomi clasa a V-a de la aceeași școală; „Există undeva copilăria” și „Speranța” de Perța Raluca - clasa a VIII-a (Colegiul Tehnic Agricol „Alexandru Borza”, Geoagiu); „Pentru suflete străine” și „Călător prin galaxia mea” de Nistor Cătălina - clasa a VIII-a (Școala Gimnazială Scurtești, com.Vadu Pașii, jud.Buzău); „Șoapte de cerneală”, „Perdea de amintiri” de Burlacu Eleonora - clasa a VIII-a(Școala Gimnazială Scurtești, com.Vadu Pașii, jud.Buzău); „Pe lungi aripi de copilărie”, „În vârful peniței mele” proză de Ionescu Florentina - clasa a VIII-a și „Arome de șoapte dulci” de Popa Florentina - clasa a VII-a (Școala Gimnazială Scurtești, com.Vadu Pașii, jud.Buzău).

Aceste titluri sunt numai unele din noianul imaginației tinerilor poeți și prozatori. Important este faptul că, toți își pun probleme pe care încearcă să le rezolve visând. În scris,

copiii sunt cei mai sinceri interlocutori. Versurile lor sunt uneori albe, alteori cu rimă, dar nu forțează ritmul, ci pur și simplu îl pune pe recitator sau „consumatorul de cultură” în diferite ipostaze în care trebuie să demonstreze că este trist, vesel, gânditor, exuberant, certăreț, iubitor de frumos, elev bun, elev rău.

Concluzia care se desprinde din scrierile copiilor este aceea de a-i determina să scrie, să-și trăiască clipa acestui „ev aprins” într-o societate pe care încet-încet încep s-o priceapă.

Este bine că avem astfel de festivaluri care produc o adevărată emulație artistică. Doresc să-i încurajez pe toți, elevi, profesori, public. Las la aprecierea dumneavoastră această activitate cultural-artistică la care și-au dat sprijinul total doamnele prof. Ința Ramona - director al Școlii Gimnaziale „Sfânta Varvara” Aninoasa și director adjunct Pascu Elena.

Să ne vedem la ediția a II-a în 2016.

*Ioan Velica,
Președinte Liga Scriitorilor din România,
Filiala județului Hunedoara*

Cuvânt înainte

*Sunt un volum ce n-are titlu încă,
Deși există-n mine tipărit -
Volum unic, ce trebuie citit
Rând după rând
Și tot așa, la fel,
De la-nceput și până la sfârșit -
Până se va-nțelege ce daltă de oțel
Va trebui să-mi sape titlu-n stâncă
Atunci când titlul meu va fi găsit!...*

(În loc de prefață de Ion Minulescu)

Citind, începi să devii optimist: nu a murit poezia! Dimpotrivă, vin spre noi voci lirice care ne dovedesc că poezia e mai vie, mai prezentă ca oricând. Este o altfel de voce, proaspătă, ingenuă, și plină de naturalețe a zicerii poetice. Deși neunitar ca tematică, cert este că începi să dorești a uita timpul pe măsura lecturării volumului, trădând o acutizare a sentimentului de trecere.

Una dintre calitățile esențiale ale creațiilor din acest volum este abundența figurilor de stil, dar și a convulsiilor și ruperilor de ritm, a felului în care se constituie momentele și întâmplările semnificative din numai câteva tușe și creionări fugare.

Poezia demonstrează din nou că puterea creației unește oamenii în a redescoperi frumusețea și dorim cât mai multe voci lirice să li se alăture acestor tinere talente pentru participarea la ediția a II-a a Festivalului Național de Literatură pentru copii „Sfânta Varvara” Aninoasa.

Prof. Ința Ramona Estera

Cuvânt către cititor

Începuturile școlii din Aninoasa sunt legate de începuturile mineritului aici. Prima școală a fost construită în anul 1895. La început, școala a avut elevi numai pentru primele trei clase primare (77 de elevi în total), apoi numărul acestora era, de la an la an, tot mai mare.

În întreaga ei istorie, **ȘCOALA ANINOSEANĂ** a fost un autentic centru de cultură și educație, a fost inima spiritualității localității.

De-a lungul timpului, de pe băncile acestei școli au ieșit promoții de absolvenți care fac cinste școlii și orașului lor, absolvenți care, odată deveniți oameni maturi, s-au implicat cu toată responsabilitatea în viața social-economică a acestei zone. Școala a străbătut astfel anii formând zeci de generații de intelectuali, răspândiți în toate colțurile lumii, oameni de nădejde, personalități în domeniile lor de activitate.

În anul 1995, când școala noastră a sărbătorit 100 de ani de existență, i-a fost atribuit numele „*Sfânta Varvara*”.

În anul 2013 am inițiat Proiectul educațional ***Zilele Școlii Gimnaziale „Sfânta Varvara” Aninoasa***, în care era implicat întreg corpul didactic, elevi și preșcolari, comunitatea locală, cu scopul de a promova acest edificiu de educație.

În 4 decembrie 2015, școala din Aninoasa a sărbătorit 120 de ani de existență. Proiectul educațional ***Zilele Școlii Gimnaziale „Sfânta Varvara” Aninoasa***, ajuns la a III-a ediție, l-am vrut marcat cu un moment deosebit. Așa s-a născut ***Festivalul Național de Literatură pentru Copii „Sfânta Varvara”***, ediția I, Aninoasa 2015.

Am pornit la drum cu emoția debutantului și ... colegii - profesori ai elevilor școlilor din țară care au participat la acest concurs, credem că ne-au înțeles starea de spirit.

Atunci când am desfășurat plicul fiecărui participant la Festivalul Național de Literatură pentru Copii „Sfânta Varvara”, ediția I, emoția s-a amplificat și am știut că nu o putem opri doar la premii și diplome.

Așa s-a născut povestea scrisă a „lacrimilor de cerneală” ale tinerelor condeie, participante la Festivalul Național de Literatură pentru Copii „Sfânta Varvara” ediția I, 2015.

Parteneri în cadrul acestui proiect sunt: Asociația „PRO Aninoasa” (inițiator al proiectului); Școala Gimnazială „Sfânta Varvara” Aninoasa; Consiliul Local al Primăriei orașului Aninoasa; Liga Scriitorilor din România, Filiala Județului Hunedoara; Inspectoratul Școlar al Județului Hunedoara.

Lucrarea adună în paginile ei creații ale școlarilor selectate la prima ediție a concursului de literatură pentru copii, desfășurat în cadrul Proiectului educațional ***Zilele Școlii Gimnaziale „Sfânta Varvara” Aninoasa, ediția a III-a***.

Mulțumim pe această cale domnului primar al orașului Aninoasa, jr. Dunca Nicolae, domnului ing.Velica Ioan, președinte al Ligii Scriitorilor din România, filiala județului Hunedoara pentru tot sprijinul ce ni l-au acordat în desfășurarea acestor acțiuni din cadrul proiectului.

Așteptăm, cu reală emoție, opinia cititorilor!

Prof. Pascu Elena

*Ritzi Daria Elena, clasa a VI-a
C.N. "G.M. Murgoci" Brăila
Profesor: Ana Coman*

Nemuritoarea

El nu mă cunoaște. Dar eu îl cunosc. L-am privit de când s-a născut, până acum, când a împlinit 12 ani. Dar să nu credeți că l-am spionat din dragoste. O, nici să nu vă treacă așa ceva prin minte! Dar, dacă în timp ce citiți, vă simțiți anormal sau rău, opriți-vă. Odată ce vă veți da seama că sunteți anormali, mă vor trimite după voi, și nu va ieși deloc bine.

Deci, astfel s-a născut Laurence. Un simplu băiat (dacă-l putem numi așa, după ce v-am spus mai devreme), cu ochii de un albastru intens, părul brunet deschis și întotdeauna ciufulit. S-a născut cu unul dintre cele 7 daruri ale Nimfei: darul bunătății, al înțelepciunii, al puterii, al visării, al războiului, al jocului și al priceperii. Laurence poseda primul și cel mai important dintre daruri: cel al bunătății. Tocmai de aceea am fost trimisă la el imediat ce i-a fost descoperită aura: un copil cu un astfel de dar se naște o dată cu venirea cometei ISON. Doar o dată la 100 de ani. Pe măsură ce creștea, nu se schimba decât fizic. Dar era același băiețel bun, cinstit și loial. L-am supravegheat camuflându-mă: un simplu trecător, o cerșetoare, o mamă cu cărucior, un taximetrist... Dar știam că, într-un final, își va da seama că apăream în prea multe imagini.

După ce a împlinit 11 ani, a trebuit să mă apropii mai mult de el. Aura îi creștea, iar eu trebuia să ajung la el prima... A fost necesar să ajung la el, ca o prietenă, ca o amică, ca o camaradă. Deoarece am etern 12 ani, nu a fost greu să mă transfer la școala lui, în clasa lui. Din fericire, și el era nou în școală, deci nu avea prieteni.

Arătam destul de ciudat... în primul rând, ochii mei își schimbau mereu culoarea, în funcție de ce simțeam în anumite clipe, deci mereu am fost nevoită să conving oamenii că port lentile de contact. Ceea ce nu-i tocmai simplu. Apoi era părul meu. În fiecare zi, șuvița mea cea mai lungă, din față, își schimba de asemenea culoarea, în fiecare zi, în funcție de vreme. Dar, vă vine să credeți că în toți cei 902 ani pe care îi am nu s-a repetat niciodată culoarea? Pare imposibil! Și, totuși, e adevărat.

Reîntorcându-ne la Laurence, am folosit strategia 6.20 de manipulare, anume "singura doritoare de prietenie". Și partea aceasta a fost ușoară. Ne-am salutat, i-am cerut prietenia în modul clasic, apoi pe Facebook, pe Instagram, pe Messenger, pe WhatsApp și pe celelalte rețele, câștigându-l complet. Am vorbit foarte mult, ne-am ascultat și înțeles reciproc problemele, având grijă să nu-mi dezvălui adevărata identitate. Puteam spune că-mi făceam jobul. Singurul lucru rămas de făcut era să-l conving să ne facem frate și soră de cruce pentru a-i lua sângele...

Dar lucrurile s-au complicat. În toți cei 902 ani de supravegheat încontinuu copii cu unul dintre cele 7 daruri ale Nimfei, nu mi s-a întâmplat să și iubesc unul. Și asta nu era tot. Și el mă iubea. Adică, ce pot să spun? Nu eram foarte urâtică. Nu vreau să mă laud, dar chiar arătam bine.

Dar mi-am spus că mai am de trăit o eternitate, și că voi mai găsi, când lucrurile se vor pune complet la punct, un băiat ca el. Așa că l-am chemat în parc. I-am spus că vreau să-i vorbesc. Evident că a venit. I-am zis:

- Ai...ăăăă...ai vrea să fim...ăăă...f-f-frate și s-s-soră de cruce?

Da, exact, m-am bâlbâit. Nu mă judecați! Am totuși doar 12 ani! Bine, am 12 ani de nouă secole...

Laurence a părut dezamăgit. A deschis gura ca să zică ceva, dar cuvintele nu i-au ieșit imediat din gură. După un timp, a reușit să spună încet:

- Annabelle... Mereu am vrut să îți spun ceva... Când m-ai chemat aici am crezut că o să-mi spui același lucru... Vreau...să fim mai mult de atât.

Normal, am fost slabă și i-am zis totul despre cine pretind că sunt. I-am zis despre faptul că sunt trimisă pentru a-l proteja de cei care i-au interceptat aura și vor să-i folosească puterile împotriva Nimfei, pentru a nu o mai lăsa să-și distribuie darurile muritorilor. I-am spus despre nemurirea mea, despre părul și ochii mei, despre cum l-am supravegheat de când s-a născut. Prima dată, a crezut că-l mint. Nu-l învinuiesc deloc, adică, cine m-ar crede din prima? Apoi am început să îi spun despre copiii ce posedă darurile Nimfei: nu mănâncă multă carne, au tendința să doarmă cu capul în jos noaptea, stau cu orele, ba uneori cu zilele în apă și că se simt ciudat de activi în natură.

În cele din urmă, toate s-au legat în mintea lui Laurence, precum o țesătură indistructibilă. Aveam dreptate, iar el știa asta. Pe neașteptate, și-a lipit buzele de ale mele într-un sărut lung și puternic. Încă cu fața aproape de a mea, mi-a spus:

- Annabelle... fă-mă ca tine. Nemuritor. Dacă voi deveni ca tine și ca ei, mă vor lăsa în pace. Am dreptate?

- Laurence, i-am spus cu o voce răgușită. Nici nu știi ce-mi ceri... Dar da, ai dreptate. Du-te și dormi. Mă voi ocupa de tine în noaptea aceasta. Dar când o fac, trebuie să fii adormit. Du-te acum. Ne vedem mâine.

Mi-a adresat clasică expresie "te iubesc" și a plecat.

Iar acum vine partea când voi credeți că povestea de dragoste a continuat, având în cele din urmă un final fericit, iar eu încep să râd și să mă amuz pe seama voastră. Chestia e că misiunea mea nu consta în a-i proteja pe acești copii, ci de a-i distruge. Aveam nevoie de sângele lui pentru a-l duce Nimfei. Ea nu știe, dar nu poate să trăiască fără sângele propriilor purtători de daruri. Și mai ales, când ea îi dă un astfel de dar unui copil, slăbește, iar tărâmul nostru devine întunecat. Da, asta sunt eu. O ucigașă. Dar astfel, îmi salvez lumea de la pierire.

Iar acum, stau cu sabia pregătită, la fereastra lui, gata să-lucid și să-mi reînvii lumea. A vrut să fie nemuritor? Îi voi îndeplini dorința. Îi voi da Nemurire.

*Mikloș Denisa, clasa a VII-a B
Școala Gimnazială Nr.7 Petroșani
Profesor: Gherlan Monteola*

O schimbare

Se spune că odată, acum mult timp, florile aveau un regat al lor, un loc în care soarele era din aur pur, ale cărui raze mângâiau totul. Cerul era albastru, albastru-angelic, cu nuanțe rozalii la linia orizontului. Vântul adia ușor, iar pe aripile lui pluteau note muzicale, iar copacii dansau în pași de menuet.

În castelul de cristal, unde stătea regele florilor, trandafirul, era mare sărbătoare: Prima zi de vară. Împăratul a organizat un bal, unde erau invitate toate viețuitoarele împărăției. Petrecerea urma să fie în seara aceea, la miezul nopții. Până atunci mai erau câteva ore.

Bujorul, curierul, împărțea invitațiile: raze ușoare de soare, scrise cu praf de stele, lângă care era sigiliul regal, roșu, din petale căzute și grăuncioare de polen. Undeva, la un colț de stradă, stătea o lăcrămioară. Era mică și știa ce urma să se întâmple... Știa că urma sărbătoarea și că avea să privească luminile colorate de pe cer singură, în afara palatului. Bujorul o ocolea mereu, probabil pentru că nu o observa, stând pitită lângă un stejar bătrân, care era singurul ei prieten. Însă, el mergea la fiecare sărbătoare.

- Dar nu pot veni și eu cu tine? îl întreabă plâpânda floare albă.

- Îmi pare rău, dar nu. Nimeni nu intră fără invitație, iar bujorul nu dă nimănui în plus.

În același timp, două porumbește treceau pe deasupra lor, auzind tot ce se discuta. Au coborât ușor din văzduhul infinit și s-au așezat alături de mica lăcrămioară. Una dintre ele, cu o voce subțire, rupse tăcerea:

- Hmm... oare cum o putem ajuta?

- Nu știu. Poate dacă am transforma-o într-o lălea. Ce spui, florice?

- O lălea? Sună prea diferit de mine. De fapt, vreau să fiu eu, nu o altă floare. De exemplu, să ies cumva în evidență.

- Cred că am o idee, spuse porumbeștii cu voce subțire. Îți putem da o strălucire aparte. Poți avea petalele de diamant, sau frunzele de smarald, ori o aureolă de aur.

- Nu prea cred că putem, draga mea soră. Mai ții minte...

- Eu cred că putem încerca. Dar avem nevoie de lună, să ne dea puțin din strălucirea ei.

În acel moment, soarele părăsi cerul pentru puțin timp. Lumea se întunecă. Însă, în acel întuneric de nepătruns, străluceau câteva mici flori albe, atât de puternic, încât până și regina nopții pălea în fața lor. Totul a revenit la normal în mai puțin de un minut. Un parfum îmbătător inunda vântul. Mica lăcrămioară era acum cea mai frumoasă floare, iar cele două porumbește dispărură "ca un vis de tinerețe printre anii trecători".

Bujorul a trecut pe lângă arborele bătrân ca de obicei, lăsând doar o invitație, dar floarea plâpândă îi atrage atenția. A chemat îndată pe rege, iar trandafirul, vrând să vadă ce minunăție se află în regatul său, a ajuns cât ai clipi. Împăratul, parcă vrăjit de frumusețea lăcrămioarei, o luă cu el la palat. Însă floarea nu își putea abandona vechiul prieten, stejarul cel bătrân.

Au ajuns la palat, unde pregătirile erau pe sfârșite. Totul arăta parcă rupt din altă lume: panglici colorate, rupte din curcubeu, împodobeau scaunele, fețele de masă erau complet albe, parcă de zăpadă, undeva, într-un colț, era bufetul, cu tot felul de mâncăruri, iar prin mijlocul sălii trecea un covor roșu, lung de la intrare până la locul orchestrei, unde se observau o vioară, un violoncel, un pian, o chitară și alte câteva instrumente. Totodată, în grădina palatului erau pregătite artificiile, daruri de la zâne și spiriduși, care vor încheia sărbătoarea, următoarea seară, tot la miezul nopții.

Mâna dreaptă a trandafirului, o orhidee, i-a condus pe cei doi într-o cameră din palat, unde câteva zambile o pregăteau pe lăcrămioară, șoptind ceva de neînțeles, din care mica floare a dezlușit: "Va fi o seară de neuitat pentru ea". Totodată, în capătul opus, câțiva fagi se ocupau de stejarul cel bătrân.

Orologiul bate miezul nopții.

Toate vietățile, de pretutindeni, se adună în sala de bal a palatului. Fiecare floare poartă o rochie sau un costum unicat, strălucitor, ornat cu pietre prețioase, iar petalele îi sunt frumos aranjate. Animalele și copacii au venit și ele, întrecându-se în înțelepciune și în modul în care îi observă lumea.

Balul a început. Notele muzicale dansau și ele printre invitați, iar trandafirul nu se putea dezlipi de lăcrămioară. Era vrăjit de frumusețea ei... Ce pot spune? Erau îndrăgostiți (se observa că și floricelei îi era cam drag împăratul). Iar apoi...

Visele au plecat. Pustiul incolor al realității a învins lumea imprevizibilă a ficțiunii, lăsându-mă singură într-o lume monotună.

Mikloș Denisa, clasa a VII-a B
Școala Gimnazială Nr.7 Petroșani
Profesor: Gherlan Monteola

Călătorie în lumea sentimentelor

Era vară. Soarele blajin își revărsa pulberea de aur peste lume. Doar ici-colo se zărea vreo pată de spumă de lapte pe cerul de un albastru angelic. Păsările își cântau trilul minunat, ce-ți umplea inima de bucurie.

Stăteam pe băncuța ce se odihnea la umbra unui nuc cocoșat. O adiere dulce bătu atunci prin jurul meu. Mă las purtată pe aripile aceluia vânticel și, împreună, zburăm pe deasupra norilor.

Mă lasă jos, într-o lume nouă mie, dar pe care mi se pare că am mai văzut-o. E o răscruce de drumuri. În mijloc e o stea cu șase raze multicolore, ce strălucesc în lumina soarelui. Fiecare rază indică spre o cărare, colorată la fel. Una e roz, alta albastră, roșie, albă, violet, gri sau portocalie. La capătul fiecărei raze e câte un fluture, și el colorat, dar presărat pe aripioare cu bucățele de diamant.

Fluturile roz se ridică ușor de la locul lui și-mi spune:

-Vino cu mine! Vom merge în tărâmul iubirii.

Mergem pe drumul roz, strălucitor. De o parte și de alta a cărării se aflau copaci, cu frunze roz, cu coroana în formă de inimă. Tufișurile erau și ele roz, cu frunzele de asemenea, în formă de inimă. Florile, și ele, erau roz. Norii stăteau pe cerul de o culoare divină în forma cuvintelor "iubire", "dragoste" și "afecțiune".

La capătul potecii se afla un palat vast, strălucitor. Din el ieși o zână, Zâna Iubirii.

- Vino cu mine și îți voi prezenta toate momentele în care ai simțit unul din cele mai frumoase sentimente: iubirea! zise ea.

- Haide! Sunt nerăbdătoare!

Mergem în grădina palatului. Acolo, precum niște fantasme, ni se arătau clipe din viața mea, momente în care am simțit că inima îmi bate cu putere. Am revăzut momentul în care l-am strâns în brațe pentru prima dată pe verișorul meu mai mic, sau momentul în care am cunoscut-o pe mătușa mea, sora bunicii.

Înainte de plecare, Zâna Iubirii îmi dă cadou o inimă de cristal. Alături de fluturașul roz, plecăm înapoi spre răscrucea de drumuri. Dar, ce să vezi? În calea noastră se ivește un balaur cu șapte capete, ce sufla foc pe nări. Îmi ține ostatică familia!

- Nu poți trece pe aici! tună el.

- Dă-mi familia înapoi!

- Nu pot. Trebuie să-i eliberezi. Folosește-te de ce ai învățat!

Atunci, mi-am amintit cât de mult îi iubesc. Ca prin magie, balaurul dispare, iar familia mea se reîntoarce acasă. Ne-am întors de unde am plecat. Fluturașul roz se așază înapoi la locul lui și se ridică cel albastru.

- Vino să cunoaștem tărâmul bucuriei!

Am plecat pe cărarea albastră, pe care simțeai că ai cerul deasupra și dedesubtul tău. În drumul nostru până la palat, din toate părțile se auzeau râsuri cristaline, triluri de pasăre, zumzăit de albine. Peste tot domnea Bucuria, o zână cu o rochie vaporosă, cu părul blond, cu ochii albaștri, pătrunzători.

- Vrei să revezi câteva din multele tale clipe de bucurie? întreabă ea.

- Sigur că da! răspund eu.

Am mers în sala amintirilor din palatul său. Mi-a prezentat momente în care eu am făcut oamenii să se simtă bine, sau ei pe mine, oricum eram fericită. Prin fața ochilor mi s-a perindat momentul în care mi-am cunoscut primii prieteni, momentul primei zile de școală.

La plecare, Zâna Bucuriei îmi dă o punguță de catifea albastră, în care se aflau râsete și zâmbete. Pornim spre steaua multicoloră, dar, ceva ca un zid de cristal, îmi blochează calea. M-am gândit la cum îl pot trece și la cum am trecut peste acel balaur fioros. Mi-am dus gândul la bucurie și mi-au crescut aripi de înger, împodobite cu flori de tei. Cu ajutorul lor, am zburat peste acea piedică și am ajuns la steaua multicoloră.

Acolo, fluturașul roșu parcă îl gonește pe cel albastru și mă obligă să merg cu el. Ajungem într-un tărâm plin de flăcări, roșu, întunecat... Dintr-o cetate veche apare val-vârtej o zână, pe un cal de foc. Era Furia. În mod ciudat, îmi spune blândă:

- Felicitări! Eu nu am, față de mare parte dintre celelalte sentimente, să îți arăt ce momente în care gânduri negre să te fi cuprins. Eu sunt ca un test, pe care puțini îl trec.

Drept răsplată, furia îmi dă o floare, care se aprinde doar atunci când sunt furioasă. Cu ajutorul ei mă pot controla. Îi mulțumesc Furiei pentru cadou și merg mai departe în călătoria mea. La ieșirea din regat, mă așteaptă calul zânei, acel cal de foc.

- Poate că mi-ai păcălit stăpâna, dar pe mine nu o să reușești! zise el. Știu că ai o scânteie de furie în tine pe care trebuie doar să o aprind.

Și, zicând acest lucru, se transformă în sute de persoane care râd de mine, care mă batjocoresc... Dar eu nu-i iau în seamă și plec mai departe, până la steaua multicoloră.

De aici, fluturile alb, parcă cel mai frumos, pornește încet spre tărâmul sincerității. În jurul nostru zburau porumbei albi, florile imaculate umpleau văzduhul cu un parfum îmbătător.

Dintr-un castel alb ce plutea pe un nor ca vata, ieși o zână cu o rochie albă, cu un chip blajin, cu o privire caldă, ce îmi zise:

- Momentele tale de sinceritate sunt strânse în această cutie. Chiar dacă ai rănit pe cineva, ai fost sinceră. Cadoul meu este în glasul tău. Acum vei putea spune orice și nimeni nu se va supăra.

Plec alături de fluturile imaculat înapoi la stea. Acolo, ne așteaptă un spiriduș hâd, ce îmi zise:

- Întrebarea mea e una la care trebuie să răspunzi privind cu sufletul. Eu sunt frumos, nu-i așa?

- Da, zic eu după ce mă gândesc puțin. Ești frumos la interior. La exterior anii și-au lăsat amprenta bătrâneții.

Se ridică ușor fluturile violet și plecăm spre tărâmul tristeții. Plânsete, strigăte, lacrimi, durere, doar asta întâlneai. Nici măcar o rază de zâmbet nu ți se arăta. Ușor melancolică, apare Zâna Tristeții, plictisită și ea de supărarea pe care o aducea.

- Eu sunt Tristețea! zise ea. Sunt sentimentul care vă ajută să faceți față la ceva neplăcut, să vă descărcați și să vă vindecați rana. Uite și cadoul meu!

Și îmi întinde o cutie fermecată în care lacrimile se transformă în pietre prețioase sau perle.

- Și nu uita: la plecare te așteaptă, ca la celelalte sentimente, un test! strigă ea în timp ce eu mă îndepărtam.

Și a avut dreptate. În fața mea apărură o apă și un vrăjitor care îmi spuse:

- Uită-te în jur și răspunde-mi la o întrebare. De ce nu sar peștii, de ce nu zboară fluturii?

- Sunt prea triști, zic eu după ce mă gândesc puțin. Plus, sunt în Regatul Tristeții.

Vrăjitorul dispărură și peste apă se ivi un pod. Ajung înapoi la steaua multicoloră. Fluturile violet îl lasă pe cel gri să mă conducă în Tărâmul Disprețului. Copacii aveau chipuri și stăteau încruntați, spate-n spate, cu crengile adunate în dreptul pieptului. Apare și Zâna Disprețului, ce se uită de jos la mine și îmi spune:

- Eu am căzut pradă propriului sentiment. Dar tu, fetițo, nu disprețuiești pe nimeni și ești o fire deschisă. Drept răsplată, primești un cântec ce li se oferă doar celor care pot învinge răul.

Și apoi dispare. În locul ei, un uragan vine cu putere și mă ia pe sus. În timp ce ne îndepărtăm, mă întreabă:

- De ce toată lumea mă disprețuiește?

- Poate pentru că aduci numai necazuri. Dacă ai fi mai blând, sunt sigură că îți vei face prieteni.

- Acum înțeleg. Te voi duce înapoi de unde ai plecat, alături de micul tău prieten.

- Și așa îți vei face și primii amici.

Uraganul zâmbi și ne duse înapoi de unde am plecat. Fluturile gri se așază la locul lui, iar cel portocaliu mă conduce spre Tărâmul Indiferenței, un tărâm unde nici soarele nu strălucea pe cer, nu-i păsa dacă aduce tristețe prin dispariția sa. Zâna Indiferenței îmi spune:

- Bravo! M-ai învins și pe mine! Drept răsplată, primești acest colier. Cu ajutorul acestuia tu și toți prietenii tăi veți avea o viață mai bună, veți fi mai grijulii.

După aceste cuvinte, toate parcă intră în pământ. În locul lor apar băncuța, nucul cocoșat și casa bunicilor. Chiar dacă imaginația mi-a jucat feste, această călătorie va fi bine păstrată în cutia cu amintiri a sufletului.

*Badea Andreea, clasa a V-a
Clubul Copiilor Topoloveni, Argeș
Profesor: Nache Mirela*

O comoară la îndemâna oricui

Acum mult timp, într-un mic sătuleț, trăia o fetiță pe nume Ana. Ana era frumoasă și deșteaptă, dar fetița locuia împreună cu bunicii săi, deoarece părinții ei muriseră când ea era mică.

Anei îi plăcea foarte mult să citească. De fiecare dată când citea o carte, ea se ducea într-o cameră din spatele casei și după terminarea cărții își imagina că ușa camerei este o poartă care o duce în lumea poveștilor. În acea lume avea mulți prieteni. De la ei auzise de o comoară ascunsă. Într-o bună zi, aflându-se în camera poveștilor, și-a luat cu ea doi prieteni în căutarea comorii ascunse, pe Aventură și pe Cocoșilă. Răsfoind paginile lui Aventură, Ana a găsit o hartă a comorii. Pe drum, Aventură și Cocoșilă au început să se certe. Aventură i-a zgâriat coperta lui Cocoșilă, iar Cocoșilă i-a rupt o foaie lui Aventură, și înainte ca amândoi să-și scoată „săbiile”, Ana a intervenit și i-a calmat. Și-au cerut amândoi scuze și s-au împăcat. Ana a încercat să le explice că dacă se mai ceartă nu vor mai continua drumul. Tot călătorind prin acea minunată lume, s-au întâlnit cu o minunată carte „Mai bătrân decât lumea”. Ana a întrebat dacă știe ceva despre o comoară ascunsă. Cartea i-a spus să caute cel mai mare copac din zonă cu o scorbură de vulpe în el. De acolo să meargă o sută de pași înspre nord, după aceea trei pași înspre vest și să sape un metru în pământ.

Cei trei prieteni și-au luat ziua bună și au plecat. Respectând indicațiile cărții, au ajuns la locul în care trebuiau să sape. A săpat Aventură până a dat de un cufăr. Atunci, nespus de bucuros, Aventură i-a spus că aceea era comoara; Cocoșilă începuse să strige că e bogat. Ana a crezut și ea că în acel cufăr erau bani, dar la deschiderea lui a găsit o cărticică așezată pe o pernă. Cartea era botezată „O comoară”. La vederea ei Aventură și Cocoșilă au început să plângă, dar Ana nu a mai stat pe gânduri și a început să citească. Spre deosebire de prietenii ei, Ana era foarte mulțumită și fericită. Citind, a auzit o voce, care părea să vină din interiorul cărții. Cartea era vie. Vocea aceea i-a spus că este o fetiță ambițioasă și cuminte.

Pe ultima pagină a cărții era scris un citat „Numai o persoană ambițioasă și cu inima pură va reuși să treacă peste toate obstacolele și să mă găsească”.

*Badea Andreea, clasa a V-a
Clubul Copiilor Topoloveni, Argeș
Profesor: Nache Mirela*

Misterul toamnei

Glasul toamnei pe pământ
Stau mereu și îl ascult,
Parcă vine, parcă stă.
Naturii m-am predat demult.

Misterul toamnei m-a cuprins,
Cu farmecul ei de neatins,
Ce mă uimește zi de zi
Nu știu la ce să mă uit întâi.

Zilele s-au micșorat,
Codrul verde s-a uscat,
Soarele abia sclipește
Ploaia mereu sosește.

Păsările supărate
Au plecat spre țări mai calde,
Și aștept cu nerăbdare
Primăvara următoare.

*Badea Andreea, clasa a V-a
Clubul Copiilor Topoloveni, Argeș
Profesor: Nache Mirela*

Iarna

Un fulg micuț venea;
Așa încet, ușor
Din cerul plin de nea,
În leneș și mult zbor.

Eu îl privesc și râd
E-așa frumos afară!
E ca un basm de vis
Afară-i în plină iarnă.

Cristalele micuțe,
Ce-acoperă un brad
Strălucesc la soare
Și par nerăbdătoare
Să ningă iară.

*Ion Elissa, Clasa a VI-a
Școala Gimnazială "Sfântul Nectarie" Ogrezeni, Giurgiu
Profesor: Nae Niculina*

Anotimpul sufletului meu

Anotimpul sufletului meu e azi,
Când sunt copil și-aștept să înfloresc
Precum în mai narcisele și crinii,
În curcubeie de culori sărbătoresc.

Anotimpul sufletului meu mâine va fi,
Când viitorul luminos îmi pare
Și toate visele se vor împlini,
Nu simte asta, oare, fiecare?

Anotimpul sufletului meu va fi mereu,
Dacă-mpreună cu cei dragi voi fi,
Căci, fie vară, iarnă, primăvară, toamnă,
Tot ce-i în jur, mereu eu voi iubi!

*Stancu Raluca, clasa a VII-a
Școala Gimnazială "Sfântul Nectarie" Ogrezeni, Giurgiu
Profesor: Nae Niculina*

Anotimpurile

Pe cine să iubesc mai tare
Dintre-ale anului fiice frumoase,
Când bucurie-aduce fiecare,
Belșug și flori în suflete și-n case?

E Primăvara o dulce sărutare,
E zbor de fluturi, e joc și e cânt,
E rază și zâmbet coborâte din soare,
E ploaia ce cântă picând pe pământ.

E Vara frumoasă cu zuluți aurii,
Ce darnic împarte și gust și culoare,
Pentru cei mari și pentru copii,
Aduce vacanța la munte și mare.

E Toamna cu haina de frunze și nori,
Cu pere și prune, gutui, mere, nuci,
Cu nostalgie pentru cei visători
Și mustu-n ulcele din strugurii dulci.

E Iarna cu diadema-i de gheață
Și candelabre de stele pe cer,
Cu Sărbătorile calde și sfinte
Și sentimente ce veșnic nu pier.

Pe cine să iubesc mai mult,
Când fiecare e-o magică floare
Și-n fiecare zi pot s-ascult
Un cântec de sărbătoare?!

*Gheorghe Gretty, clasa a VI-a
Școala Gimnazială "Sfântul Nectarie" Ogrezeni, Giurgiu
Profesor: Nae Niculina*

Școala mea

Școala este pentru mine,
Mereu, izvor de-nțelepciune;
E mângâiere și iubire,
Putere și dăruire.

Școala mea este o floare
Care se deschide-n zori,
Sub calde raze de soare
Dăruind comori.

Școala mea este o casă
Zidită din cuvinte;
Și-acel ce-i trece pragul,
Ajunge om cu minte.

Școala mea este o mamă
Care ne dă povețe
Și zi de zi ne cheamă
Din viață să ne-nvețe.

Școala mea-i iubită,
Cu toți o prețuim
Iar de ziua-i dragă,
Îi spunem c- o iubim,
Și MULȚI, MULȚI ANI noi îi dorim!

*Tănase Antonia, clasa a VII-a
Școala Gimnazială "Sfântul Nectarie" Ogrezeni, Giurgiu
Profesor: Nae Niculina*

Autoportret

Să vorbim despre mine?! Nu-i mai ușor despre tine, despre ea, despre ceilalți? Vezi, e cam greu, nu știu pe unde am rătăcit cheia lacătului de la sufletul meu și nu prea știu dacă... am timp să scotocesc pe-acolo. Dacă dau peste ceva ce nu-mi place sau nu-mi dă pace? Dacă mă împiedic de vreun sentiment pe care l-am ascuns, așa, să nu-l vadă nimeni, niciodată? Sau, mai rău, dau peste vreo imagine care să-mi arate cum sunt cu adevărat și mă va înspăimânta?

Dar...cine sunt eu? Și, până la urmă, de unde atâta interes subit pentru persoana mea dintr-o dată? N-ar fi mai bine să spună ceilalți ce cred despre mine? Mie mi-e greu, sinceritatea s-a cam rătăcit de oameni pe drumuri întortocheate și, cine o mai caută azi, cine o mai cheamă, cine o mai vrea aproape într-o lume a ipocriziei și a uitării de ceilalți și chiar de sine?

Când am fost ultima dată sinceră, mă întrebați? Păi, să vedem: ieri, săptămâna trecută, luna trecută, nu-mi amintesc să fi mințit. Nu-mi amintesc nici să fi supărat pe cineva. Lecțiile au fost făcute, pe mama am ajutat-o, cu ai mei colegi mă împac perfect, la școală am fost laudată, am ajutat la colectarea hăinuțelor și a jucăriilor pentru orfelinat, am reparat cărțile din bibliotecă...dar toate acestea le fac, sunt sigură, și alți copii. Atunci, ce este în neregulă cu mine? De ce mă tem să deschid lacătul, de ce simt că, totuși, lipsește ceva? Trebuie să fi făcut eu ceva, altfel nu erați atât de interesați de mine, nu?

A, uite cheia, hai să scotocim puțin...Uimitor! Lacătul nici măcar nu era închis. Și ce ușor s-a deschis sufletul meu! Unde ești, greșală, unde ești, vinovăție? Uf, ce înghesuială!

Abia trec de atâția prieteni, în dreapta e tot familionul, cu unchi, veri și alte rude, în stânga animăluțe de tot felul și o mulțime de flori (cât seamănă cu grădina mea!), pe jos, pe fiecare piatră scrie "Faptă bună" și urc o scară cu toate cărțile citite. Oare, ce-o fi sus?

Surprinzător, urc cu ușurință. Parcă am aripi. Chiar am! Îngerași mă însoțesc și-mi zâmbesc cu prietenie. Mai am puțin. Ce bine e aici! Un curcubeu fantastic pe un cer imaculat mă face să cred că am ajuns în Rai. Dar cine m-a prins de mână?! Întorc capul și o zăresc. Doamne, chiar există, am găsit-o, aici se rătăcise. E SINCERITATEA! Și nu a trebuit decât ...să merg prin sufletul meu.

Ce ușor mi se pare acum! Am s-o țin strâns de mână și am s-o aduc în lume. O voi face prietena tuturor iar lângă mine o voi ține veșnic. E atât de simplu!

AUTOPORTRET? Ce contează dacă am ochii verzi sau albaștri, dacă sunt scundă sau înaltă, blondă sau brunetă? Vreau să fiu sinceră iar Sinceritatea mă face cea mai frumoasă din lume. Nu sunt singura. Toți suntem cei mai frumoși din lume pentru că suntem unici. Nu trebuie decât să fim...sinceri și... să aruncăm cheia lacătului!

*Perța Raluca, clasa a VIII-a
Colegiul Tehnic Agricol "Alexandru Borza" Geoagiu
Profesor: Cismașiu Teodora*

Există undeva copilăria

Eu știu că mai există undeva
copilăria mea ascunsă în tăcere
asemenea zânelor ce locuiesc
singure înlăuntrul unor roșii mere.

Adesea-mi amintesc când mușc un măr

că s-ar putea din el să cadă-o zână
Fragilă asemenea miezului de măr.

Și m-am gândit că s-ar putea
Să mi se-așeze ca o brătară peste mână.

Și n-am să înțeleg nici un cuvânt, din ce va spune
poate că-mi mulțumește c-a scăpat cu viață
sau poate mă întreabă de trenul colorat
sau dacă-i seară ori e dimineață...

Și încercând s-o înțeleg, ea va dispărea
ca un miros pulverizat în toate
voi căuta-o veșnic dac-a fost
în mere și-n obiecte mici desperecheate.

*Perța Raluca, clasa a VIII-a
Colegiul Tehnic Agricol "Alexandru Borza" Geoagiu
Profesor: Cismașiu Teodora*

Speranța

Când cerul se coboară și ți-e fără de-nțeles,
Când lumea te bârfește și nu ai de ales
Când dragostea dispare și ești de tot pierdut
Nu renunța la viață, "Speranță" să ai în gând.

Și luptă-te cu soarta și-ncearcă să o schimbi
Și caută ieșirea din negrul labirint
Iar forța și elanul păstrează la sfârșit,
Aducă "Speranța" și-atunci ai reușit.

Iar "tu" mica ființă privești de jos în sus
Cu lacrimi plângi necazul, iar răs ți-e la apus
Încerci din răputeri să ieși în evidență
"Speranța" te ajută, mai trebuie clemență.

Să ai puterea sfântă să ierți și să iubești
Să nu te-ncânte banul, păcatul omenesc
Și-ncearcă, fii mai bun, mai înspre Dumnezeu
Și acceptă tu "Speranța", eternul semizeu!

Mihăilesc Ana, clasa a VIII-a

*Colegiul Tehnic Agricol "Alexandru Borza" Geoagiu
Profesor: Bozeșan Drehe Olga Teodora*

Din ochii care-au plâns vreodată

Din ochii care-au plâns vreodată
Jelind amar cu dor pierdut,
În veci nu se va șterge urma,
Oricâtă vreme a trecut.

O lacrimă ce curge-n taină
Și se prelinge pe obraz
Este-o poveste ce trădează
O viață plină de necaz.

Din ochii plânși se tot răsfrânge
O fericire ce-a apus,
Iar peste ei s-așterne urma
Acelor ochi care s-au dus.

Din ochii ce fărâșă firea
Și când sunt triști nu pot luci,
Ei dau ca soarele de iarnă
Lumină fără de-a-ncălzi.

*Mihăilesc Ana, clasa a VIII-a
Colegiul Tehnic Agricol "Alexandru Borza" Geoagiu
Profesor: Bozeșan Drehe Olga Teodora*

Puiul de țigan

E o zi rece de toamnă târzie. Stau în oglinda bunicii și îmi privesc surioara cum fuge prin curte jucându-se cu un cățeluș ca un ghemotoc de blană și grăsuț ca un pepene. De la un timp nu mai sunt atentă la ea și mă scufund în amintiri. Îmi amintesc de vremea când eram și eu ca ea și mergeam iarna la zăpadă cu mama și cu tata. Era așa de bine și mă distram grozav și simt acum un gol în suflet gândindu-mă că-mi lipsesc atât de mult acele anotimpuri și aș da orice să mai fiu odată copil.

Îmi revin brusc din paradisul amintirilor când aud un țipăt asurzitor venit parcă din neant și spulberându-mi amintirile. Îmi caut cu privirea surioara și o văd lângă fântâna cea mare ascunzându-se speriată. Mă întreb de ce a zbierat dar în același moment văd o mogâldeată de om, îmbrăcat foarte sumar cu o cămașă mare, ruptă și murdară, cu o pereche de pantaloni negri mult prea mari pentru el și stând desculț cu tălpile goale pe pietrele înghețate. Mă fixează cu niște ochi mari albaștri intrându-mi parcă în adâncul ființei trezindu-mi un sentiment ciudat. Vine apoi aproape de mine și mă roagă să îi dau ceva de mâncare pentru că îi este foame fiindcă nu a mâncat nimic de două zile. Merg în casă și pregătesc o gustare, mă întorc și i-o ofer. Ia pachetul îmi mulțumește și-și rupe o bucă din el iar restul și-l pune într-o punguliță. Îl întreb de ce nu îl mănâncă, nu-i place? Îmi mărturisește că îl duce surioarei lui pentru că ea e mai mică și are nevoie de mai multă mâncare decât el, care poate să îndure foamea, dar ea e prea micuță și prea firavă. Îl întreb dacă părinții lui nu le aduc de mâncare, iar el mă privește

cu ochii lui mari albaștri plutind în lacrimi și-mi spune că mama îi murise de câteva luni pentru că suferea de cancer, dar, fiindcă nu a avut de unde să-i plătească medicamentele și fiindcă nu avea nici mâncare suficientă, a murit. Îmi mărturisește că e mai bine așa decât să sufere văzându-i pe ei că nu au ce mânca și că o duc rău. Îmi povestește apoi, că tatăl lor este bețiv, că îl bate și îi ia banii primiți pentru a-și cumpăra băutură, iar dacă nu primește nimic într-o zi acasă fără nimic, îl amenință că îl va despărți de surioara lui, pe care o va vinde unor oameni. Mă înfricoșează gândul că există pe pământ oameni atât de cruzi care, pentru a bea ceva, sunt în stare să își vândă propriul copil.

Îl rog pe Nicușor, așa îl chema pe micul pui de țigan, să mă aștepte, să nu plece și merg să caut niște hăinuțe pentru el și surioara lui. Îi mai pun și de-ale gurii să aibă ce mânca măcar un timp, iar când mă întorc îl văd plângând uitându-se la surioara mea, care se juca bucuroasă cu cățelul. Își ia merindele și îmi mulțumește cu lacrimi în ochi. Îl rog să mai vină să-l mai ajut dacă pot și pleacă mulțumindu-mi încă o dată.

Mă gândesc că există atâta suferință pe lumea asta, că unii copii, așa de mici, trebuie să sufere din cauza adulților.

De ce unii cheltuiesc banii pe lucruri inutile doar pentru a-și satisface mofturile în loc să se uite în jurul lor și să-i ajute pe cei care uneori nu au nici măcar o coajă de pâine ? De ce nu pot să ajute copiii nevoiași, de ce-i lasă să moară de foame, de ce nu ajută un copil care merită să cunoască bucuria și merită să-și trăiască copilăria...?

Ajutați copiii!

*Pârvan Doru, clasa a VI-a
Colegiul Tehnic Agricol "Alexandru Borza" Geoagiu
Profesor: Pop Cecilia Cerasela*

Zi de primăvară

E prima zi de primăvară
Și m-a cuprins atâta dor
Iubesc acum întâia oară
Și dragostea-i un mărtișor.

Un mărtișor e un simbol
Un fulg în rătăcire,
Venind din infinitul gol,
Din marea mea iubire.

Privirea ta senină,
Al buzelor surâs
E unic niciodată
Nu poate fi descris.

Căldura ce-o revarsă
A tale mângâieri
Pătrunde până-n suflet

Și-aduce noi puteri.

La pieptul tău, o mamă,
Ades, ne odihnim
Și-o liniște adâncă
Acolo noi simțim.

Avem vreo bucurie
Să nu fie și-a ta ?
Ne-apasă vreo durere ?
E și durerea ta!

Orice ne frământă,
Spre tine ne-ndreptăm
Și tot aleanul nostru
Putem să ni-l vărsăm.

*Buda Nicoleta, clasa a VIII-a
Colegiul Tehnic Agricol "Alexandru Borza" Geoagiu
Profesor: Popa Ion Amelia*

Toamna

Toamna a sosit
Frunzele au ruginit
Din copaci au căzut
Și un covor nou au țesut.

Păsările au plecat
Cer pustiu ele-au lăsat
Prin livadă e la fel
Nici un fluture sau gândăcel.

Totul parcă a amorțit
Florile au adormit.
Totu-i trist și veștejit,
Toamna chiar că a revenit!

*Moise Anca-Georgiana, clasa a VI-a
Colegiul Național "Gh. M. Murgoci", Brăila
Profesor: Coman Ana*

Noi doi

Îți mai amintești când o creangă de liliac înflorise între noi, iluminând înserarea?

Atunci am simțit de parcă un act petrecut în vis a devenit realitate. Un răstimp de incertitudine m-a cuprins, de parcă Faust a oprit clipa. Eu simțeam că s-a oprit pentru a urma o nouă eră, a timpului. Iar în acel moment, pulsul milioanelor și miliardelor de oameni s-a oprit. Niciodată cuvântul "iubire" nu a sunat mai maiestuos ca acum... Niciodată nu am simțit ce simt pentru tine. Tu ești persoana care mă face să cred că ceasurile s-au defectat, că timpul se scurge ca o secundă mare. Cu tine simt că poezia s-a urcat pe lună și a debarcat în sufletele noastre. Cu tine luna este ochiul lui Achile și cetatea Troia în care praful soarelui sentimentelor noastre se scurge. Cu tine cred că sentimentul meditativ de dragoste și sensul fericirii sunt mai adevărate ca niciodată. Tu ești soarele din ce în ce mai blând și mai auriu cu care am trăit cu doi ani mai mult când te-am cunoscut. O mirare adolescentină și nemărturisită am simțit, iar atunci am înțeles nodul iubirii dintre noi. Din acea secundă, o formă plină de înțeles și lumină mi-a străpuns sufletul. Aveam impresia că orizontul se înnodea cu sine însuși, așa cum soarele se înnoadă cu cerul și apune oboseala muncii sfinte. Atunci, pământul care se naște nu numai din grâne ci și din cuvintele rostite de tine, umple câmpul reținut cu sentimente. Iar șoseaua ce tăia diametral câmpul apunea în sufletul meu.

Așa ne-am urmat drumul, iar tu te poți împleti cu noi, cititorule.

*Carpiuc Gabriela - Vasilica, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Petru Comărnescu”,
Gura Humorului, Suceava
Profesor: Mihalcea Elena*

Primul meu Crăciun

Sub un brad, o veveriță căuta o ghindă pierdută în zăpada pufoasă. Se uita o clipă în sus, în vreme ce cobora din cer spre pământ cu acea curiozitate definitorie a exploratorului. Un zgomot dintr-un tufiș, o face să tresară și spre propria-i bucurie, să găsească rapid fructul rătăcit. Se urca vitejește în copacul alăturat și de pe o creangă privește cum un pui de cerb își murdărește boticul de nea. Strânge la piept ghinda și zâmbește gândului că acolo sus la înălțime poate fi deasupra lumii. Pentru o clipă se vede precum un uriaș al pădurii în fața căruia se închina zarea. Trage aer în piept și salută lumea cu mici pași de dans de pe o creangă pe alta, scuturând zăpada adunată pe ele, în ritm sacadat.

Fulgii de nea desprinși își continuă drumul spre pământ, pe un ritm de vals, știut doar de ei. Mirosul portocalelor așezate într-un coș împletit, se completează cu cel al cozonacilor care așteaptă să fie scoși din cuptor. În fața unui șemineu, Sonia și Ciprian se joacă cu Thomas, un pui de bichon poznaș. Râsetele lor se îmbină armonios și plăcut cu vocile colindătorilor ce aduc lumina sărbătorilor de Crăciun, în casa tuturor creștinilor.

Bradul frumos împodobit stă în mijlocul nostru, îmbrăcat într-o haină de sărbătoare, decorată cu luminițe. Colindătorii pleacă fericiți, cu traistele pline de bunătăți.

E vremea lui Moș Crăciun, când totul pare ca o poveste. Natura întreagă este surprinsă ca într-un tablou de basm, unde aburii ușori ai nopții se ridică asemenea unor fantasme, iar fulgii jucăuși plutesc în aer, îmbrăcând satele parcă pierdute.

Sub un brad, cadourile așteptau să fie desfăcute. Moșul trece, purtat de aripi invizibile, peste horn, în sania trasă de reni. E vremea să aducă bucurie în sufletele tuturor copiilor. O stea stă prinsă de cer ca într-un desen de iarnă, observând cum povestea își continuă firul firesc al sărbătorilor de Crăciun. Într-un pătuț, un bebeluș, gângurește timid. E primul său Crăciun.

Cu aripile lăsate, un înger, stă pe un nor. Privește spre pământ, încercând să deslușească printre atâtea luminițe și case mici, uitate parcă, drumul rătăcit de ieri. Aștepta să vadă cum lumina ascunsă în oameni va deveni vizibilă în noaptea de Crăciun. Număra secunde în gând și aștepta clipa. Acordurile unui cântec vechi răzbat cerul. A sosit clipa cea mult așteptată. Sufletul îi tresare.

Luminițele se prind într-un joc al dăruirii, al bucuriei și al speranței.

Oamenii râd, se îmbrățișează, își dăruiesc momente de suflet și așteaptă ca, întreaga zare să se aprindă în diverse culori pe ritmul colindelor stăvechi:

“Astăzi s-a născut Hristos,
Mesia, chip luminos,
Lăudați și cântați,
Și vă bucurați!”

Încă mai există speranță mi-am spus în gând, zâmbind timid unui fulg de nea ce trecu prin fața mea, în noaptea de Crăciun.

*Doroftei Sebastian, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Petru Comărnescu”,
Gura Humorului, Suceava
Profesor: Mihalcea Elena*

Tabloul de toamnă

A venit deodată
În haină bogată,
Să trezească-n flori,
Teama de ninsori.

Păsări călătoare,
Cu dorul de soare,
Le auzi trecând,
În curând plecând...

Iar ca și dovadă,
Ploi încep să cadă,
Câmpul pustiind,
Ierburi risipind.

*Dragotă Maria-Alessandra, clasa a VIII-a
Colegiul Național "Gh. Munteanu-Murgoci" Brăila
Profesor: Coman Ana*

Lacrimile florii de cireș

În ploaia de lumini a răsăritului zăresc o urmă dantelată cu petale, care se deschid la fiecare șoaptă a cireșului. Azurul l-a înfrunzit, norii i-au ținut ramurile pentru a-l opri din zborul în arcuri argintii. Au dat buzna rândunelele uitând că marmura ascunsă în flori vrăjește. N-au înțeles cuvintele, dar i-au zărit sensurile. Au plecat luând cu ele liniștea. Drumul în jos e nou și insolit. Plânge salcâmul, plânge cireșul, râd stelele! Câmpurile deslușesc limbajul florilor de cireș.

Închid ochii și văd petalele de cireș, pleoapele mele. Timpul se duce mai departe...

Sunt în grădină, pe huma rece, iar formele ascuțite ale ierbii îmi gâdilă suav pielea. Vreau să scriu o carte!

Ei bine, dragă carte, nu am fost niciodată atrasă de misterele exuberante ale literaturii. Sunt, după cum cred că știi, un prozator de ocazie. Nu scriu de plăcere sau pentru cititorii mei. Scriu pentru mine, din nevoie sau poate din plictiseală. Scriu, desigur, pe filele imaculate ale sufletului meu, cu slove de aur, povestea mea, a unui copil oarecare. Acum însă, când marea cerului, cu valurile-i liniștite de amiază se lasă îmbrățișată de inima fierbinte a astrului, acum, într-o zi ca oricare alta, am simțit o nestăvilită emoție de a compune, am simțit că vreau să mă destram, treptat în rime și în versuri. Sub haina țesută din praful soarelui ascundeam un condei care din vis, din lumină și din iubire va crea idei fantastice. Am luat, așadar, stiloul găsit, iar pe post de foaie, am rupt o frunză de cireș tânără, pe chipul căreia, primăvara și-a vărsat lacrimile verzi. Mi-am tras cerul deasupra mea și am încercat să scriu, dar vârful stiloului parcă împietrise sub glasul melodios al inimii mele. Niciodată cuvântul nu a sunat mai maiestuos ca acum. Am încercat din nou, dar nu am putut.

Nu mai puteam să compun... Am privit, în acel moment, disperată în sus. Soarele își pictase pe chip un surâs pueril, iar brațele sale viguroase incendiau zărilor, în timp ce pământul, rece melancolic, se privea nestingherit în oglinda străvezie a eterului. Nimeni nu-mi auzea strigătele disperate, nimeni nu mă privea în ochii înlăcrimați, nimeni nu-mi vorbea printre suspine. În acea clipă, o scânteie de negură s-a aprins de nicăieri și se mărea treptat, cuprinzând întreaga lume în mrejele ei. O explozie de lumină a inundat grădina, iar cireșii, cu aripile lor albe, păreau să-și ia zborul. Un înger a apărut în văzduh și m-a privit atent pentru mult timp. L-am privit și eu. Ne-am uitat unul la altul mult timp, ca doi îndrăgostiți. Cu o mirare adolescentină și nemărturisită am bânguit o întrebare despre existența neveridică a cuvântului renăscut din poezia sufletului meu de copil. El mi-a spus că din tainica și curată poezie se naște de fiecare dată un poet. După ceva vreme, îngerul mi-a făcut un semn cu mâna, iar eu mi-am agățat spiritul de copil de aripile întunecate. Am pornit amândoi în neant. Avea să-mi arate calea spre stihuri. Am zburat câteva minute, iar apoi am ajuns acolo sus, în infiniturile lumii celeste. El s-a oprit și am contemplat împreună, sfioși, lumea oamenilor, care rămăsese în urmă. Îndemnul aripii de sus m-a dus într-o poezie, iar locul acela era mistuit de cuvinte, păzit de mândria orgoliosului, de tristețea sărmanului. Cum nimeni n-are de gând să stea aici, eu m-am hotărât să mă scald la marginea răbdării și să însemn cu un geamăt și apoi cu o îmbrățișare totul.

Un fior mi-a inundat atunci corpul și cu mâna mea magică am adunat broboane de lumină din cristalul arzând al soarelui și frânturi de cer mi s-au cuibărit în suflet. L-am privit pentru ultima oară cu ochii mari, deschiși către exterior și pentru că tocmai sufletul îmi fusese radiografiat de radiațiile literelor am înțeles cum Faust a oprit clipa. Atunci îngerul a dispărut, totul a dispărut. El s-a îndepărtat de bolta milostivă a poeziei picurate cu aur pe vers, și cu un ochi neinventat încă m-a călăuzit spre forma plină de înțeles și lumină a stihurilor. Am prins în mâini steaua trecutului, am dansat la braț cu prezentul și am zâmbit copilărește viitorului. Era doar o clipă de eternitate, clipa în care luaseră naștere primele mele versuri.

M-am trezit, apoi, după un timp, înapoi în grădina înflorită, unde florile organizaseră balul primăverii. Lângă mine, pe iarba umedă, stăteau aruncate foaia de cireș și condeiu. Pe frunză am zărit litere, cuvinte, poezii. Atunci când frunzele se vor usca, poezia... o să fugă și o să se-ascundă.

Ceună Andreea Mălina, clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 7 Petroșani

Profesor: Rădoi Mihaela

Fata săracă și Zâna de la Miazănoapte

Trăia odată, pe vremea Împăratului Verde, o femeie bătrână și săracă, ce nu avea altceva pe lume decât o față frumoasă și deșteaptă și atât de bună la suflet, încât pe orice animăluț pe care îl vedea, îl ajuta, căci de era mare sau mic, nici că mai conta.

Într-o zi, împăratul a dat de veste în regat că acea față care îi va aduce de la Zâna Munților toate animalele și plantele pe care le-a furat vrăjitoarea, din grădina lui acum ceva timp, se va căsători cu fiul său, iar acele domnișoare care se vor încumeta la încercare și nu vor reuși vor fi alungate din împărăție.

O mulțime de fete și-au încercat norocul, dorind să îndeplinească dorința împăratului, dar luni și ani de zile nu a reușit niciuna. Toate spuneau că vrăjitoarea era foarte puternică și nu reușeau să se apropie de ea, deoarece li se împietrea inima și nu mai erau capabile de sentimente frumoase.

Într-o bună zi frumoasă, cu soare strălucitor și voios, fata frumoasă a femeii bătrâne a mers la mama ei și i-a spus:

- Mamă, atâtea domnițe bogate au încercat să găsească toate cele însușite pe nedrept de către vrăjitoarea din munți și să îndeplinească porunca împăratului, dar nimeni nu a reușit până acum. Lasă-mă, rogu-te, să-mi încerc și eu norocul, poate voi izbuti eu ce n-au izbutit altele!

- Dacă, tu vrei, draga mea, eu sunt de acord, dar să nu uiți că tu ești lumina ochilor mei și fără tine m-aș prăpădi. Du-te și încearcă! Dumnezeu să fie cu tine și să te întorci teafără la biata-ți mamă!

- Mulțumesc, draga mea mamă, mereu sfătuitoare și iubitoare! Mă voi întoarce victorioasă!

După acea discuție, fata a plecat să-și pregătească cele necesare de drum. Ea și-a luat ceva de îmbrăcătură, câteva hăinuțe din dulăpiorul săracăcios din colțul camerei în care stătea i-a sărutat mâna măicuței și a pornit la drum greu. Niciodată nu fusese departe de mama ei și nu plecase mai încolo de mica poieniță din spatele căsuței dărăpănate.

Și a mers fata și a tot mers până a obosit și s-a oprit pe cărarea care străbătea pădurea. S-a așezat la rădăcina unui pin înalt și frumos, apoi și-a scos merindea din bocceluța maronie, cusută cu petice de culoare alb-gălbui și s-a apucat să mănânce. Lângă ea a venit o veveriță micuță cu ochișori curioși și vioi, cu o coadă stufoasă roșiatică, cu lăbuțele ținute sub boticul maro-închis și catifelat. Părea foarte prietenoasă mica făptură și i-a atras atenția fetei când i s-a adresat:

- Poate că nu mă înțelegi pentru că ești om și poate nu-mi înțelegi graiul, dar aș vrea și eu puțină mâncare. Dacă îmi vei da o bucățică sau măcar câteva firimituri de pâine, te voi ajuta la nevoie!

- Eu înțeleg ceea ce îmi spui și voi împărți bucuroasă din puținul meu cu tine, cu mare drag.

După ce au mâncat împreună, fata i-a fredonat un cântecel pe care îl știa de la mama ei. Veverița s-a bucurat foarte mult de compania pe care nu spera vreodată să o găsească în pădure,

dar, s-a gândit ea, totul este posibil, poate din cauză că este un codru magic acela în care se aflau. I-a mai spus fetei că doar ea a scăpat de furia vrăjitoarei celei rele, pentru că a reușit să se ascundă în scorbură vulpii, care nu era acasă.

Fetița și-a continuat drumul și a ajuns la un râu cu apă tulbure de un gri-închis. Fata a auzit ruga apei care implora să fie curățată. După ce fata a spălat toate pietrele din albia apei, deodată râul s-a limpezit în mod miraculos. Curenții apei i-au arătat ființei harnice drumul, în direcție opusă, cu ajutorul unui păstrăv oacheș, spre un munte uriaș, unde se afla palatul vrăjitoarei care ținea ascunsă toată suflarea pădurii: animale și flori. Copacii scăpaseră deoarece aveau rădăcinile trainice și vrăjitoarea nu i-a putut smulge.

Fata trebuia să urce până aproape în vârful muntelui. După un moment de odihnă și în timp ce se gândea la lungul drum pe care îl avea de făcut, ea a zărit o piatră pe care scria: „Dacă intrarea în peștera din vârful muntelui vrei să o găsești, arată cât de curajoasă ești!”. Lângă piatră se afla un pom bătrân și mare care avea niște fructe coapte foarte ciudate. Când s-a apropiat să ia un fruct de pe o creangă ce ajungea până la ea, un monstru s-a repezit la ea vrând să-i facă rău. Ea a început să lupte cu tot curajul de care era capabilă, însă vietea era prea puternică pentru ea. Și când aceasta era să se năpustească asupra micuței, veriga a venit și l-a trimis în culcușul său pe monstru cu ajutorul unor vorbe care păreau dintr-o limbă străină fetei.

Pomul a întinerit deodată și s-a deschis în munte o ușă care se continua cu o cărare galbenă ce se încolăcea în interiorul muntelui. Fata a pornit pe drumul marcat și a dat de o scară de cristal care urca în zigzaguri interesante. Și când a ajuns în vârful ei, a zărit palatul vrăjitoarei care semăna cu un copac imens cu mii și mii de încăperi în care erau închise animalele și florile adormite.

A ajuns acolo și a văzut o femeie frumoasă, care avea pe umeri o mantie argintie cu sclipiri de diamant și smarald, înconjurată de omuleți gri care forfoteau în jurul ei. Doamna i s-a adresat fetei:

- Bine ai venit! Ai auzit de la multe fete, care au plecat de aici cu inima împietrită, că nu le-am primit în palat așa cum se cuvine. Au spus despre mine că sunt foarte rea, dar nu e adevărat și nu trebuie să te sperii de mine! Ești singura fată care a reușit să treacă de cele trei probe pentru a putea pătrunde în palatul vrăjitoarei. Eu sunt Zâna de la Miazănoapte, sosită aici cu fratele meu, să o ajut pe sora mea, Zâna de la Miazăzi, să salvăm animalele și florile de răutatea vrăjitoarei din Tărâmul de Mijloc, care apăsă stăpânire peste toată pădurea Împăratului Verde. Fratele meu a fost transformat într-un monstru care a fost pus de vrăjitoare să apere intrarea secretă în munte, iar sora mea este pomul bătrân cu fructe ciudate. Tu ești aleasa și singura fată care a dat dovadă de curaj. Cu ajutorul tău, pot ridica blestemul care împietrește inimile oamenilor care ajung în această pădure și prin care rudele mele pot redeveni cele ce-au fost înainte de a ne întâlni cu vrăjitoarea haină. Am reușit să mă lupt cu ea timp de nouă zile și să o răpun cu propriile ei arme, iar acum zace sub pietrele de sub cărarea galbenă și luminată care ți-a arătat drumul spre mine. De mai bine de nouă ani, stau aici fără să pot pleca sau ajuta bietele suflete adormite de vraja păcătoasă a cotoroanței și aștept prima fată care dovedește că nu se teme de nimic.

- Îți mulțumesc foarte mult pentru vorbele tale, Zână de la Miazănoapte! Hai să eliberăm animalele și florile adormite și să-i slobozim de vrajă pe sora și pe fratele tău.

Când au ieșit din ținutul vrăjitoarei, apa curățată de fată le-a arătat drumul spre casă și în câteva momente, de parcă totul fusese doar un vis, ei s-au trezit în grădina împăratului. Acesta a fost nespuse de bucuros la vederea tuturor animalelor, vesele și gălăgioase de toate felurile, și florilor care își plecau rușinoase capetele în semn de respect și salut în fața tuturor. Împăratul le-a promis celor două zâne și fratelui acestora ajutor prețios în cazul unor probleme apărute în ținuturile stăpânite de ei și i-a numit Protectorii Împărăției.

Fetei celei curajoase, împăratul i l-a prezentat pe fiul său care era de o frumusețe deosebită. Mama fetei a fost adusă la palat și a primit o casă frumoasă în care mai trăiește și astăzi. Fata cea săracă s-a îndrăgostit pe loc și cu prințul au făcut nuntă mare împărătească. De atunci pădurea mișună de vietăți felurite și flori frumos colorate și apreciate de toți oamenii din împărăție. La nuntă au fost invitați oamenii din șapte regate și frumosul eveniment a ținut șapte zile și șapte nopți. Zâna de la Miazănoapte și rudele ei au luat loc la masa mirilor și veghează pădurea ca să nu se întâmple ceva rău.

Așa au trăit toți mulți ani de atunci încolo și poate mai trăiesc și astăzi.

Și am încălecat pe-o șarpe și v-am spus, dragii mei, povestea mea așa!

*Ilean Karina, clasa a VI-a
Școala Gimnazială nr. 7 Petroșani
Profesor: Rădoi Mihaela*

Soția cea leneșă

A fost odată ca niciodată ...

Trăia odată, în gospodăria de la marginea unui sătuc, un gospodar bogat. El avea o casă mare, hambare, pivnițe și poduri pline cu bucate alese și, în plus, avea 200 de galbeni pe care îi ținea într-un sac. Cu toate acestea, el avea o soție leneșă ce făcea degeaba umbră pământului, numită Angelica. În fiecare zi de la Dumnezeu, femeia stătea în vârful patului sau se plimba prin curte fără a lucra ceva.

Sătul de indiferența și lenea soției, el plecă la muncă, așa cum făcea de ani de zile. Înainte de a ieși pe poartă, îi veni o idee și-i spuse nevastei:

- Angelico, du-te la vecina noastră și uită-te să vezi ce face. Ceea ce face ea vei face și tu!

Ea s-a dus la vecină și a văzut că aceasta își spală așternuturile patului într-o căldare plină de apă caldă cu săpun de casă, care fac bule mari și limpezi ca și cerul albastru ca marea. Odată ce văzu, luă și ea o căldare mare, o umplu cu apă și săpun și începu să spele căciula de blană și cizmele de piele ale gospodarului. Ea le lăsă acolo la înmuiat, dar se pare că le lăsă prea mult. Când termină treaba, se duse în fugă la pârâul de lângă sat să clătească hainele omului, dar odată ce a băgat hainele fierbinți în apa rece și frecându-le, acestea au început să se descompună încet. Astfel, din căciula de blană nu mai rămăsese nimic, iar din cizmele de piele au mai rămas doar cele două potcoave de pe talpă.

Când bărbatul a ajuns acasă o întrebă pe femeie ce a făcut toată ziua, iar ea îi spuse mândră că i-a spălat cizmele și căciula, dar că acestea s-au destrămat și au pierit în pârâul de la marginea satului. Acesta când auzi ce s-a întâmplat cu hainele lui, se înroși la față, dar se calmă repede trăgând nădejde că nu se va mai întâmpla așa ceva și a doua oară.

A doua zi, omul i-a zis același lucru ca în ziua precedentă, să o urmărească pe vecină și să facă același lucru ce face dânsa. Femeia văzu că vecina a pregătit lături pentru porci, așa că scoase și ea din beci vreo zece saci plini ochi cu țărâțe și îi turnă în fântâna din curtea casei, care avea o apă curată și te răcorea odată ce o beai.

Odată ce ajunse acasă, bărbatul o întrebă pe Angelica ce a făcut în acea zi. Ea se repezi, îl luă de mână și mândră nevoie mare îl trase repede în curtea casei spunându-i omului că a lucrat ce a făcut vecina lor. Ea se duse repede lângă fântână și îi arătă ce muncise zicându-i:

- Bărbate, nu ne mai trebuie lături pentru porci, am făcut eu destule! Cred că ne ajung pentru o săptămână de-acu încolo!

Vecina, auzind de după gard tot ce spuse femeia, izbucni în râs. Bărbatul simțindu-se rușinat, începu să o mustre pe soție spunându-i:

- Angelico, te avertizez: e ultima dată când mai accept o asemenea tâmpenie din partea ta, ai grijă!

În a treia zi, gospodarul plecase în zori să nu o mai vadă pe nevasta lui care nu se pricepea la nimic și pe care o considera nespus de leneșă, fără să-i mai spună nimic despre vecină. Angelica se duse la vecina ei, imediat ce se trezi să se uite ce face. Odată ce văzu că vecina puneă slănină peste varza din oala de pe soba care dogorea, se duse repede acasă, luă toată slăcina din pod și o tăie felii, apoi o așeză pe varza din grădină. Când termină lucrul, deschise poarta de la mica lor așezare ca să iasă din grădină, dar cățelul intra și mănca toată slăcina de pe varză cu o poftă de nedescris.

Ajuns acasă, flămând și nervos, deoarece nu mâncase nimic toată ziua, bărbatul dejugă boii de la căruța plină cu fân și intra în curte, unde văzu căinele întins în mijlocul curții cu burta umflată și scâncind de durere, deoarece a mâncat prea multă slănină. Bărbatul o strigă pe soție și o întreabă ce are căinele. Angelica îi răspunse:

- Bărbate, căinele a mâncat toată slăcina pe care am pus-o pe varza din grădină! Acum, după cum vezi și tu, nu mai avem ce mânca!

- Nevastă fără minte, nu ți-am spus să nu mai faci atâtea fapte necugetate! O să-ți regreți faptele!

În a patra zi, omul a plecat de acasă la muncă pe câmp, dar prevăzător, nu a mai lăsat-o pe femeie acasă de frică să nu mai facă alte isprăvi, că vor ajunge astfel amândoi de râsul sătenilor, deci a luat-o pe Angelica la secerat.

După un timp, el a observat că soția lipsește și s-a apucat să o caute în tot lanul strigând-o neîncetat preț de multe ore. A căutat-o cât a căutat-o și a găsit-o dormind sub trei snopi așezați sub forma unui culcuș. Amărât și sătul de nevasta lui cea leneșă care dormea în câmp, în loc să muncească, și care făcea numai prostii când o lăsa acasă, s-a gândit cum să procedeze să scape de ea. Se gândi ce se gândi și se duse acasă, luă un ulcior cu miere și un sac cu pene. Când se întoarse în câmp, turnă mierea și penele pe Angelica, după care plecă acasă.

Când acesta se trezi a doua zi de dimineață, văzu în pat lângă el un fel de pasăre. Își zise mirat: „Picioarele sunt ale Angelicăi, mâinile sunt ale Angelicăi, dar unde-i Angelica?”.

Se duse la casa vecinei și o întreabă:

- Vecină, mi-ai văzut soția astăzi?

- Da de ce întrebi? Este acasă la tine, unde ai vrea să fie?

- Cea de-acasă, pe care o vezi dumneata peste gard, este o pasăre uriașă, nu este nevasta mea! Nu știi ce s-a făcut de ieri, de când am fost cu ea la secerat în țarină.

Atunci femeia și-a dat seama că ambii vecini sunt foarte zăpăciți. S-a gândit că se meritau unul pe celălalt. Amândoi, se vede clar, că erau tare ghiduși, fiind o familie cel puțin năstrușnică.

Poate că și în ziua de astăzi se mai vede prin curtea de la marginea satului un bărbat care își caută nevasta și nu știe ce este cu pasărea uriașă care seamănă cu draga lui Angelica. Poate îi cunoașteți și dumneavoastră!

*Șchiopu-Lindert Ștefania, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială nr. 7 Petroșani
Profesor: Rădoi Mihaela*

Natură, casă bună pentru noi!

Primăvara ghiociei firavi își mângâie,
Dumnezeu cel drept își arată a sa bunăvoință:
Cu mediu curat, verde și frumos ne desfată,
Cu miros suav de flori și de iarbă udă ne-mbată.

Aceiași ploi, aceleași sălcii și același stufăriș,
În care multe specii și-au găsit bun ascunziș,
Aceeași luncă surprinzătoare e casa noastră bună,
Același mândru codru grăitor e gazdă pentru lună.

Frumusețe și ură multă ne-ndeamnă adesea deodată,
Ne arătăm noi puterea asupra naturii de-ndată:
Protejăm rar, reciclăm timid, dar mai și stricăm câteodată
Fie că vrem sau fie că ne-am saturat de-o lume minunată.

Haideți să ne adunăm, să ne prindem de mâini, prietenii mei buni
Să-i facem mândri pe ai noștri străbuni cu ale noastre acțiuni,
Planeta s-o salvăm acum, cât încă să luptăm mai putem
Până nu ne transformăm casa într-un greu de dus blestem!

*Hrisu Alisa, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială nr. 7 Petroșani
Profesor: Rădoi Mihaela*

Tu, omule!

Tu omule, oprește-te din ceea ce faci acum
Nu mai polua natura din mașina ta, pe drum!
Tu, omule, poți să păstrezi codrul verde și să crezi
O lume mai frumoasă acum și chiar să crezi

Că poți schimba cu vorba și cu fapta
Pe oricine consideră că e dreaptă lupta
Cu lunca aurie, apa vie și pomii din livezi
Cu munții ninși și plânși, cu lanurile verzi.

Tu, omule, strigă: „- Prieteni, auziți chemarea
Naturii care strigă implorând îndurarea!”
S-o ajutăm să se vindece de răni adânci,
Să îi alinăm durerea și-amarul ei pe veci!

Să n-o uităm pe drumul pieirii-ntunecat
Că floarea dragostei pe suflet ne-a brodat.
Tu, omule, putere ai să n-o mai faci nicicând
Să plângă greu, să sufere atât de crunt!

*Nistor Cătălina & Burlacu Eleonora, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Pentru suflete străine ...

Pe malul stâng al Buzăului, sub mângâierile suave ale soarelui se Țes în tihnă rădăcinile Scurteștiului. În oglinzimea apei, o tânără fecioară își piaptână mătasea aurie ce-i cade în cascade pe umerii firavi, pictați de după-amiezile toride în nuanțe creole, palmele-i micuțe se împreunează într-un căuș plâpând, ce cuprinde în el apă limpede ca lacrima unui copil. Fecioara își spală chipul, dezvăluindu-și doi bujorei rumeni ce se ascund în pomeții săi tinerești. Ochii, ca două mărgele de smarald, sărută cu o privire pătrunzătoare luciul apei. Pe buzele-i cărnoase ca două petale de trandafir dansează un zâmbet ghiduș de copilă. Țărăncuța își ia mândra trăistuță dintre stofăriș, își așază cu grijă după ureche o floare de cicoare și, cu tălpile-i goale și plâpânde, pleacă mai departe...

Te lași purtat de glasul dulce al fluierașului ce doinește sub umbra răcoroasă a salcâmului și ajungi pe miriștea acoperită de păpădii de la margine de sat, unde cu ușurință poți crede că pășești pe-un *colț de rai*, cu sfială ca nu cumva să spulberi liniștea divină, măcinată din când în când de glasul tremurând al vreunei mioare dolofane. Coborând spre vatra satului, fără doar și poate, te vei opri la gospodăria lui nea Ion, suflet vesel de român, și vei gusta din vinul ghiurghiuliu, proaspăt scos din damigeană, sorbind totodată și din pofta de viață a moșneagului, ce-ți va istorisi cu înflăcărare din veșnica amintire a tinereței sale. Pe înserate, vei părăsi plin de voie bună curtea bătrânelului, cu desagele pline cu turte și cozonaci pregătiți chiar de bunica Maria, femeie ageră și vrednică de la țară.

Înaintând pe ulicioara strâmtă și prăfuită vei zări o căsuță bătrânească, cu pridvoraș scorojit de amintirea epică a unei vieți, în care se odihnește o bătrânică sărmană. Ea va privi cu ochii înlăcrimați spre portița ruginită către tine, îți va cerceta chipul cu o privire limpede de copil și-un zâmbet amar, în care mai zace o ultimă sclipire a speranței că-și va revedea feciorul... Dar nu-l va recunoaște în străinul din tine și din ochi îi vor curge iar râuri de tristețe ce-i vor șanțui obrajii pictați cu negreala unui ultim an de viață. Te vei așeza lângă ea, îi vei săruta lacrimile cu căldura sufletului tău, îi vei cuprinde palmele ce-au modelat iubirea unei mame în palmele tale și îi vei înăbuși suspinele chinuitoare în mângâierile speranței. Vei ieși pe portița ruginită, vei privi în spate plin de durere, dar îți vei călca pe suflet și vei merge mai departe pe ulicioară în întâmpinarea zorilor...

Dimineța, soarele va scălda iar satul în veselie, conducându-te spre o gospodărie mare, de oameni harnici și iubitori de viață, ce-și vor însoți fiica spre altar. Vei privi mireasa mândră ca o garofiță, îi vei pune pe cap coronița parfumată de margarete și o vei conduce către alesul inimii ei, ce o va aștepta cu alai mare și bucuros de dragostea lor, vei petrece, vei cânta și te vei veseli alături de ei până a doua zi după-amiaza, când vei însoți spre creștinare un copilăș cu obrajii plini și ochii sclipitori. Îi vei pune bani în scutecel și zahăr în palmuța lui plâpândă

pentru a avea noroc și-o viață dulce și bogată. După ce te vei bucura alături de părinții micului creștin, vei privi biserica ce pare scăldată în strălucirea soarelui și-ți vei da seama că ai pășit într-un sat iubit de Dumnezeu...de aici îți vei continua drumul în viață, păstrând vie în suflet amintirea *Scurteștiului*.

Locurile natale au un farmec aparte pentru fiecare dintre noi. Acolo ne sunt rădăcinile, acolo am făcut primii pași, acolo am rostit primele cuvinte, acolo am descoperit minunatele jocuri ale copilăriei, acolo am simțit pentru prima dată parfumul florilor de măr primăvara, am sărit în prima grămadă de frunze ruginii toamna, am făcut primul derdeluș când tot ținutul a îmbrăcat haina albă, și am alergat desculți prin praful arid vara. Amintirile ne năpădesc și ochii sunt plini de lacrimi ori de câte ori ne aducem aminte de satul Scurtești, micul nostru *colț de rai* încercat de-a lungul timpului de războaie, inundații sau incendii devastatoare.

Oh! sat măreț ce spui povești ...

Tu spui povești nemuritoare

N-ai cum să crești să nu-l iubești

Cu-așa ținuturi uimitoare!

Mereu de tine ne-amintim

Și amintirile se-adună,

Cum ne jucam fiind copii

Afară-n nopțile cu lună!

Scurteștiul - satul meu frumos!

Întotdeauna ne vom aminti de satul Scurtești ca fiind *acasă*, ca fiind arborele din care ne-am desprins, ca fiind locul unde ne-am primit educație, ca fiind pământul strămoșesc pătat de sânge, unde am deschis pentru prima dată ochii!

Nistor Cătălina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina

Călător prin galaxia mea

Într-o aglomerație de neimaginat, oamenii se grăbesc să ajungă. Unde se grăbesc, unde vor ajunge? M-am pierdut în speranțe, în cuvinte și-n viața de zi cu zi. Dau vina pe primăvară cu aerele sale de domniță nou-apărută în oraș. Merge. Se plimbă din parc în parc și hrănește porumbeii, dar se ridică brusc și-i sperie. Se-ndepărtează, fuge, râde și se schimbă. Ne schimbă. Se joacă. Separă minutele-n melodii, doar cu atât ne mai răsfată.

Orele trec agitate, iar gândul mă seacă și m-aruncă în spatele unui dig. Se aud șoaapte, nu voi lăsa poezia să se-nchidă-n mine. Primăvara zâmbește, dar nu e zâmbetul ei...

Dacă nu ar vorbi cuvintele, cu siguranță fiecare zâmbet al zorilor, fiecare sărut pe care marea îl oferă nisipului, fiecare atingere ar zămislă vise și povești în locul lor. Și totuși... cuvintele au putere, o putere divină. O putere creatoare care te face să te simți dincoace de lume, măcar în timpul scrierii lor. Și uite cum putem construi constelații năucitor de frumoase, constelații miraculoase în care fiecare pietricică sau ciob să fie prin ele însele fascinante, pline de farmec. Cuvintele... spirala timpurilor succesive, suspansul dintre totdeauna și niciodată. Discrete, adânci, vii, îngheață clipa în suflet. Tocmai de aceea am hotărât să înghesui atingerile, chipul, nopțile, dragostea, ploaia, ochii tăi și universul meu între două coperti. Să fie o alcătuire a întregului drum parcurs între un zbor plin de divin și un adânc al "infernului" propriu.

După lungi discuții și calde mângâieri, timpul amesteca orele târzii până în marginea nopții. Duminica sosea hotărâtă, dar schimbată. Primăvara creă mari confuzii.

Eu stau și îmi adun gândurile pe o bănuță uitată de timp din frumosul parc. Privesc copiii care se joacă înaintea feței mele. Ce poate fi mai frumos decât inocența, puritatea și gingașia de pe chipurile lor străbătute de vânt?

Așa eram și eu la vârsta cea fericită... Și acum îmi aduc aminte de nevinovatele jocuri ale copilăriei, de prichindeii care mi-erău prieteni. Mi-aduc aminte până și de lățosul Grivei, căruia îi mai scăpam o porție de mâncare la orele prânzului, iar mama, cu glas blând și cu o privire pătrunzătoare, mă certa.

Casa bunicilor mi-a rămas și acum în suflet. Pridvorașul pe care obișnuiam să mă joc împreună cu bunica a rămas acolo, dar fără ființa sprintenă și gingașă cu părul bălan, cu ochii mici și verzi în spatele cărora se ascundeau izvoare de veselie și energie, ci cu o ființă pe care nu o mai recunosc, iar când o privesc, ochii îmi sunt inundați de lacrimi. Acum mă doare să-i văd ochii triști care mă privesc melancolic.

Stejarul gros, tânăr și înalt, sub umbra căruia stăteam întinsă pe pieptul dragului meu bunic, ascultând povestea pe care o ticluia cu buzișoarele lui subțiri și cu mâinile șanțuite de muncile câmpului și de anii grei care s-au scurs prin ele îmi dădea părul cărlionțat de pe frunte, și-a păstrat locul de odinioară, doar că este uscat, frunzele-i de primăvară nu mai sunt așa de dese, iar ființa mea ghidușă și bătrânelul serios și cărunț nu mai stau sub umbra răcoroasă a sa sau poate că am fi stat dacă bunicul nu ar fi renunțat la viață. Până și ulicioara de la țară s-a schimbat. Acum este asfaltată. Mi-este dor de praful care-mi îmbrăca picioarele când alergam și din cauza căruia luam câte o palmuță.

Îmi e dor de copilărie. Tare mult mi-aș dori să mai fac parte din lumea ei. Dar viața nu este decât o amăgire ce lasă în spate numai amintiri și sentimente ce ne aduc numai lacrimi pe obraz.

Tare mult aș vrea ca noi să nu mai fim așa din acul numit timp, care coase, iar așa se tot micșorează și să rămânem mereu copii.

Ajunsa acasă, după mult timp, în care nu ne-am mai văzut, mama dichisea ceva prin camera ei. Am îmbrățișat-o cu dor, lăsându-i primăvara să i se așeze-n privire, dar m-am convins, privirea mamei face cât nouă primăveri. După revederea îmbucurătoare cu tatăl meu, m-am reîntors în locul în care zilele trec mai rapid decât timpul în sine.

*Nistor Cătălina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Clipe în ochi de copil

Oricare dintre noi, pitic sau voinic, are voie să se simtă copil și chiar este necesar ca măcar o dată pe an să lăsăm în urmă problemele de zi cu zi, să zâmbim curat, să ne aducem aminte de părinți și să simțim că ludicul înfloarește în inimile noastre.

Copilăria este un tărâm magic. Copilăria este o lume fermecată, duioasă, lină, în care orice se poate întâmpla. Absolut orice! Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate. În care plângem și râdem în același timp, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Copilăria este etapa cea mai frumoasă din viața omului, ea este sau ar trebui să fie cea mai fericită perioadă a vieții unui copil. Nu știm când și unde începe și nu știm când și unde se termină. Ne trezim doar că nu mai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să o fi trăit pe deplin... Este vârsta la care

suntem cel mai aproape de Dumnezeu și de toate tainele existenței. Ne putem întâlni oricând cu balaurul cu șapte capete, cu zgripsoroaica cea haină, putem fi vrăjitori, eroi din filme sau benzi desenate, putem vizita orice loc din lume cu ochii minții și să credem cu tărie că am fost acolo cu adevărat...

Adolescența, perioada atât de controversată, atât de chinuitoare, atât de plină de schimbări pentru fiecare dintre noi, dar totuși atât de așteptată. Sunt un adolescent, însă nu sunt un adolescent obișnuit, nu-mi plac activitățile specifice acestei vârste, mi-e teamă de tot ceea ce presupune această perioadă și adesea mă gândesc la trecut, mă gândesc cum de copilăria, acea magnifică lume s-a sfârșit, cum de am pierdut dreptul de a-mi considera viața un joc fără final, cum de am pierdut puterea de a mă visa prinț sau erou și cum de șirul basmelor spuse de bunica cu atâta dragoste s-au sfârșit brusc, fără ca eu să pot ține timpul în loc.

Mă gândeam la lucrurile astea în lungile și chinuitoarele după-amiezi când trebuia să dorm. Lumina auriu-roșiatică umplea încetișor dormitorul, se reflecta în ușa cu ape a șifonierului și îmi cădea pe obraz. Stăteam în pat cu ochii deschiși și priveam prin fereastră norii minunați, rostogolindu-se strălucitori, capricioși, pe cerul verii. Uneori mă ridicam tiptil din cearșafurile scrobite, tăioase ca o sticlă albă, dar ușoare ca hârtia, și mă duceam la fereastră. De partea cealaltă a ferestrei, un univers din care am făcut și eu parte mi se dezvăluia, în toată splendoarea sa. Băieții jucându-se cu mingea, plimbându-se cu rolele sau bicicleta, fetițe desenând cu creta sau confecționându-și coronite din flori parcă-mi vorbeau, parcă-mi spuneau cât de minunată era acea lume, dar eu nu puteam păși iar în ea. Îmi era teamă să-i mai privesc, iar lacrimile mă năpădeau ori de câte ori mă gândeam la copilărie.

Poate pentru că nu mă opresc din a trăi în trecut, pentru că mi-aș dori să redevin copil, pentru că-mi lipsesc atât de mult prietenii copilăriei sau poate pentru că, pur și simplu nimic nu rămâne veșnic neschimbat. Acum, pot doar visa, pot doar a-mi aminti, pot doar a povesti celor ca mine minunatul meu univers unde orele erau secunde, iar săptămânile zile. Îmi doresc cu tot dinadinsul să-nchid pagina copilăriei, s-o transform într-un basm și să pășesc în adolescență, să simt gustul adrenalinei, să-mi petrec serile cu prietenii, să descopăr ceea ce nu am descoperit și să-mi înfrunt temerile pentru a putea închide rănilor trecutului, dar chiar și-așa, copilăria va rămâne primăvara vieții mele, în care experiențele banale în acest moment, au fost adevărate cufere de comori!

Atunci când vorbesc despre copilărie, primul meu gând este legat de cel mai frumos lucru pe care îl are orice om pe această lume: mama. Zâmbetul ei cald m-a întâmpinat de la primele secunde de viață. Glasu-i liniștit mi-a șoptit povești seară de seară și mi-a deschis drumul spre calea viselor frumoase. Chipul ei luminos mi-a călăuzit pașii pe tot parcursul copilăriei. Pentru copilăria mea, mama a fost pentru mine exact ce înseamnă razele soarelui pentru petalele plâpânde ale unei flori: viață și speranță.

Dacă alipesc cuvântului copilărie termenul bunătate, în fața ochilor minții, precum o icoană, îmi apare figura blândă a bunicii. Zilele însorite de vară petrecute cu ea, mirosul teiului din fața casei ei ce inunda parcă întreg orașul, sunt imagini vii care îmi bucură memoria și mă fac să zâmbesc. Grijă cu care m-a crescut atunci când stăteam la ea mi s-a întipărit adânc în minte. La fel și mirosul prăjiturilor delicioase pe care le făcea cu dragoste pentru mine, pe care îl simt și acum în nări.

*Agapie Kriss, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Farmec dulce de copilărie

Îmi aminteam cu nostalgie de icoana copilăriei mele, bunica, ce-mi făcea serile de iarnă magice, de mama care mă învăța ceea ce e bine, care mă privea cu atâta blândețe încât lumea nu-mi mai părea așa de mare și care mă legăna în serile cu lună plină când lumina-mi mângâia chipul și-mi răpea somnul. Ca niște picturi murale, în suflet mi-au rămas întipărite și primăverile cu parfumul lor de flori, cu măștișorul ce-l ofeream an de an celei mai bune prietene și cu diminețile pe care mi le petreceam în leagănul bunicului citind romane de aventură, care-mi dădeau aripi purtându-mă în alte lumi. Ajuns la vârsta adolescenței m-am izolat, nimic nu mi se mai pare la fel, nu știu de ce. Se spune că pentru a nu îmbătrâni niciodată trebuie să fii acompaniat pretutindeni pe drumul vieții de copilărie.

Fiecare jucărie are o poveste a ei, fiecare jucărie a fost martoră unei emoții, a unei lacrimi sau a unui vis împlinit. Unele jucării s-au ascuns în sacul lui Moș Crăciun sau al lui Moș Gerilă, altele stau cuminți în cizmulile cremuite din holul casei. Unele au fost cumpărate cu ultimul bănuț scuturat din portofel, altele au stat radioase în vitrinele magazinelor de lux sau pe tarabele reci ale piețelor, unele au ascultat, poate, muzică veselă din bâlciuri, dar toate, absolut toate jucăriile noastre au fost martorele unui zâmbet.

Toate aceste jucării, pentru că așa le numim noi, nu le mai dăm mare importanță fiind maturi, nu ne mai folosesc și nu le uităm într-un colț, pline de praf și miros de naftalină, iar când ni se face dor de vremurile copilăriei, ne amintim și le ștergem de praf, mirosind aromele vechi ale vieții noastre în trecut. Locurile în care mergem și deodată o cascadă plină de amintiri ne inundă mintea și sufletul, iar o lacrimă cade ușor pe obrazul tău finuț. Îți intră o amintire în ochi. O amintire care te emoționează și ai vrea să o re trăiești, dar clepsidra timpului nu te mai întoarce în trecut.

Cu toate astea, cu tot ce ai rămas din copilărie sunt lucrurile de la părinți, casa părintească și locurile în care ți-ai petrecut copilăria. Te uiți în zare și prinzi imagini din filmele care ți se derulează în minte. Vezi cum alergai cu cea mai bună sau buni prieteni, cum te retrăgeai singur și plângeai când te certai cu ai tăi sau când te furișai noaptea din casă ca să privești cerul și stelele lui infinite.

Toate acestea sunt nestematele copilăriei pe care le vei prețui și ți se va face dor toată viața. Vei fi precum o ancoră ce va purta comori ale lumii și nu vor mai fi descărcate niciodată și vor fi purtate pe valurile line, prin furtunile grele și zilele cu soare, toate ale vieții.

Și când vei fi bunic, vei povesti nepoților cum a fost copilăria ta și ei, cu ochii mari, te vor ținti bine și vor fi atenți la firul vieții tale cel mai frumos. Și vei oferi un lucru din suflet, cu drag pentru a face copilăria unui alt copil, frumoasă, cum și alții ți-au făcut-o ție și vei fi amintit la rândul tău de către acesta cum și tu ai amintit de alții care ți-au făcut copilăria frumoasă și specială. Și vei începe să relatezi: "Când eram copil ..." și vei termina cu: "am fost odată... acum nu mai sunt" și o lacrimă îți va face să lucească ochiul și cutremurându-te se va scurge pe obrazul tău bătrân, cu ridurile vieții, chinuit de bătrânețe. Casa bunicilor mi-a rămas și acum în suflet. Pridvorașul pe care obișnuiam să mă joc împreună cu bunica a rămas acolo, dar fără ființa sprintenă și gingașă cu părul bălan, cu ochii mici și verzi în spatele cărora se ascundeau izvoare de veselie și energie, ci cu o ființă pe care nu o mai recunosc, iar când o privesc, ochii îmi sunt inundați de lacrimi. Acum mă doare să-i văd ochii triști care mă privesc melancolic. Stejarul gros, tânăr și înalt, sub umbra căruia stăteam întinsă pe pieptul dragului meu bunic, ascultând povestea pe care o ticluia cu buzișoarele lui subțiri și cu mâinile șanțuite de muncile câmpului și de anii grei care s-au scurs prin ele îmi dădea parul cârlionțat de pe

frunte, și-a păstrat locul de odinioară, doar că este uscat, frunzele-i de primăvară nu mai sunt așa de dese, iar ființa mea ghidușă și bătrânelul serios și cărunt nu mai stau sub umbra răcoroasă a sa sau poate că am fi stat dacă bunicul nu ar fi renunțat la viață. Până și ulicioara de la țară s-a schimbat. Acum este asfaltată. Mi-este dor de praful care-mi îmbrăca picioarele când alergam și din cauza căruia luam câte o palmuță.

Aceste lucruri fac parte din muzeul sufletului tău, muzeul virtual al copilăriei, pe care îl vei purta cu tine oriunde și oricând până când moartea ți le va fura și va pune stăpânire pe ele.

Îmi e dor de copilărie. Tare mult mi-aș dori să mai fac parte din lumea ei. Dar viața nu este decât o amăgire ce lasă în spate numai amintiri și sentimente ce ne aduc numai lacrimi pe obraz. Tare mult aș vrea ca noi să nu mai fim așa din acul numit timp, care coase, iar așa se tot micșorează și să rămânem mereu copii.

*Ionescu Florentina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Pe lungi aripi de copilărie

Am primit cadou niște gânduri ce-mi zugrăvesc un univers. Câte nebunii poți încropi din cuvinte, te poți rătăci prin hăul din minte, dar există și trăiri flămânde, oameni zăpăciți așteptând trenuri obtuze, suflete casante ce zac în agonie.

Cine sunt? Sunt un om ca toți ceilalți, în care se va ascunde veșnic un copil. Sunt un om la începutul călătoriei lui spre necunoscut. Sunt un suflet cutremurat de trăiri și de năzuințe arzătoare. Sunt un suflet păcătos într-o goană permanentă spre mântuire. Sunt un om ciuruit de defecte, peticite cu calități. Sunt o cascadă de viață ce mi se scurge prin vene, în care sunt încolțite mii de întrebări fără răspuns:

Oare de ce se așază agale pe malurile mării firele de nisip? De ce când ajung la mal valurile se sparg în mii de lacrimi înghețate? De ce oare în apa limpede a mării se oglindește cu măiestrie cerul cel imaculat? De ce când razele calde ale soarelui pătrund prin picăturile de ploaie peste infinitul cel senin al mării apare mândrul curcubeu?

În lumea copilăriei aceste întrebări pătrund în sufletul oricărui copil. Ele fac parte din magia nedeslușită a misterioasei mări. Dar oare a ajuns cineva vreodată în locul în care se întâmplă toate aceste miracole ale naturii?

E uimitor cum tavanul pare să ascundă curcubeie, dar și furtuni întunecate atunci când ești cuprins în gânduri și-ți rezemi coatele tocite de atâta studiat noaptea, târziu de salteaua mai confortabilă ca niciodată lăsându-te cuprins de gânduri despre care nu credeați vreodată că mintea ți le poate găzdui. Ciudat mod de a-ți petrece timpul... pare să chiulesc de la ora de matematică a vieții mele. Iar dacă asta înseamnă să chiulești de la probleme, m-aș mulțumi să nu absolv. Așa-s unii oameni: absentești la ora de supraviețuire, ora cu cel mai exigent profesor: Viața.

Copilăria este un tărâm magic. Copilăria este o lume fermecată, duioasă, lină, în care orice se poate întâmpla. Absolut orice! Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate. În care plângem și râdem în același timp, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Ne putem întâlni oricând cu balaurul cu șapte capete, cu zgripsoroaica cea haină, putem fi vrăjitori, eroi din filme sau benzi desenate, putem vizita orice loc din lume cu ochii minții și să credem cu tărie că am fost acolo cu adevărat...

Adolescența, perioada atât de controversată, atât de chinuitoare, atât de plină de schimbări pentru fiecare dintre noi, dar totuși atât de așteptată. Sunt un adolescent, însă nu sunt un adolescent obișnuit, nu-mi plac activitățile specifice acestei vârste, mi-e teamă de tot ceea ce presupune această perioadă și adesea mă gândesc la trecut, mă gândesc cum de copilăria, acea magnifică lume s-a sfârșit, cum de am pierdut dreptul de a-mi considera viața un joc fără final, cum de am pierdut puterea de a mă visa prinț sau erou și cum de șirul basmelor spuse de bunica cu atâta dragoste s-au sfârșit brusc, fără ca eu să pot ține timpul în loc.

Mă gândeam la lucrurile astea în lungile și chinuitoarele după-amiezi când trebuia să dorm. Lumina auriu-roșiatică umplea încetișor dormitorul, se reflecta în ușa cu ape a șifonierului și îmi cădea pe obraz. Stăteam în pat cu ochii deschiși și priveam prin fereastră norii minunați, rostogolindu-se strălucitori, capricioși, pe cerul verii. Uneori mă ridicam tiptil din cearșafurile scrobite, tăioase ca o sticlă albă, dar ușoare ca hârtia, și mă duceam la fereastră. De partea cealaltă a ferestrei, un univers din care am făcut și eu parte mi se dezvăluia, în toată splendoarea sa. Băieței, jucându-se cu mingea, plimbându-se cu rolele sau bicicleta, fetițe desenând cu creta sau confectionându-și coronite din flori parcă-mi vorbeau, parcă-mi spuneau cât de minunată era acea lume, dar eu nu puteam păși iar în ea. Îmi era teamă să-i mai privesc, iar lacrimile mă năpădeau ori de câte ori mă gândeam la copilărie. Îmi aminteam cu nostalgie de icoana copilăriei mele, bunica, ce-mi făcea serile de iarnă magice, de mama care mă învăța ceea ce e bine, care mă privea cu atâta blândețe încât lumea nu-mi mai părea așa de mare și care mă legăna în serile cu lună plină când lumina-mi mângâia chipul și-mi răpea somnul. Ca niște picturi murale, în suflet mi-au rămas întipărite și primăverile cu parfumul lor de flori, cu mărtisorul ce-l ofeream an de an celei mai bune prietene și cu diminețile pe care mi le petreceam în leagănul bunicului citind romane de aventură, care-mi dădeau aripi purtându-mă în alte lumi. Ajuns la vârsta adolescenței m-am izolat, nimic nu mi se mai pare la fel, nu știu de ce. Se spune că pentru a nu îmbătrâni niciodată trebuie să fii acompaniat pretutindeni pe drumul vieții de copilărie.

Fiecare jucărie are o poveste a ei, fiecare jucărie a fost martoră unei emoții, a unei lacrimi sau a unui vis împlinit. Unele jucării s-au ascuns în sacul lui Moș Crăciun sau al lui Moș Gerilă, altele stau cuminți în cizmulite cremuite din holul casei. Unele au fost cumpărate cu ultimul bănuț scuturat din portofel, altele au stat radioase în vitrinele magazinelor de lux sau pe tarabele reci ale piețelor, unele au ascultat, poate, muzică veselă din bălciuri, dar toate, absolut toate jucăriile noastre au fost martorele unui zâmbet.

Toate aceste jucării, pentru că așa le numim noi, nu le mai dăm mare importanță fiind maturi, nu ne mai folosesc și nu le uităm într-un colț, pline de praf și miros de naftalină, iar când ni se face dor de vremurile copilăriei, ne amintim și le ștergem de praf, mirosind aromele vechi ale vieții noastre în trecut. Locurile în care mergem și deodată o cascadă plină de amintiri ne inundă mintea și sufletul, iar o lacrimă cade ușor pe obrazul tău finuț. Îți intră o amintire în ochi. O amintire care te emoționează și ai vrea să o re trăiești, dar clepsidra timpului nu te mai întoarce în trecut.

Cu toate astea, cu tot ce ai rămas din copilărie sunt lucrurile de la părinți, casa părintească și locurile în care ți-ai petrecut copilăria. Te uiți în zare și prinzi imagini din filmele care ți se derulează în minte. Vezi cum alergai cu cea mai bună sau buni prieteni, cum te retrăgeai singur și plângeai când te certai cu ai tăi sau când te furișai noaptea din casă ca să privești cerul și stelele lui infinite.

Toate acestea sunt nestematele copilăriei pe care le vei prețui și ți se va face dor toată viața. Vei fi precum o ancoră ce va purta comori ale lumii și nu vor mai fi descărcate niciodată și vor fi purtate pe valurile line, prin furtunile grele și zilele cu soare, toate ale vieții.

Și când vei fi bunic, vei povesti nepoților cum a fost copilăria ta și ei, cu ochii mari, te vor ținti bine și vor fi atenți la firul vieții tale cel mai frumos. Și vei oferi un lucru din suflet, cu drag pentru a face copilăria unui alt copil, frumoasă, cum și alții ți-au făcut-o ție și vei fi amintit

la rândul tău de către acesta cum și tu ai amintit de alții care ți-au făcut copilăria frumoasă și specială. Și vei începe să relatezi: “Când eram copil ...” și vei termina cu: “am fost odată...acum nu mai sunt” și o lacrimă îți va face să lucească ochiul și cutremurându-te se va scurge pe obrazul tău bătrân, cu ridurile vieții, chinuit de bătrânețe. Casa bunicilor mi-a rămas și acum în suflet. Pridvorașul pe care obișnuiam să mă joc împreună cu bunica a rămas acolo, dar fără ființa sprintenă și gingașă cu părul bălan, cu ochii mici și verzi în spatele cărora se ascundeau izvoare de veselie și energie, ci cu o ființă pe care nu o mai recunosc, iar când o privesc, ochii îmi sunt inundați de lacrimi. Acum mă doare să-i văd ochii triști care mă privesc melancolic. Stejarul gros, tânăr și înalt, sub umbra căruia stăteam întinsă pe pieptul dragului meu bunic, ascultând povestea pe care o ticluia cu buzișoarele lui subțiri și cu mâinile șănțuite de muncile câmpului și de anii grei care s-au scurs prin ele îmi dădea părul cârlionțat de pe frunte, și-a păstrat locul de odinioară, doar că este uscat, frunzele-i de primăvară nu mai sunt așa de dese, iar ființa mea ghidușă și bătrânelul serios și cărunt nu mai stau sub umbra răcoroasă a sa sau poate că am fi stat dacă bunicul nu ar fi renunțat la viață. Până și ulicioara de la țară s-a schimbat. Acum este asfaltată. Mi-este dor de praful care-mi îmbrăca picioarele când alergam și din cauza căruia luam câte o palmuță.

Aceste lucruri fac parte din muzeul sufletului tău, muzeul virtual al copilăriei, pe care îl vei purta cu tine oriunde și oricând până când moartea ți le va fura și va pune stăpânire pe ele. Îmi e dor de copilărie. Tare mult mi-aș dori să mai fac parte din lumea ei. Dar viața nu este decât o amăgire ce lasă în spate numai amintiri și sentimente ce ne aduc numai lacrimi pe obraz. Tare mult aș vrea ca noi să nu mai fim așa din acul numit timp, care coase, iar așa se tot micșorează și să rămânem mereu copii.

Poate pentru că nu mă opresc din a trăi în trecut, pentru că mi-aș dori să redevin copil, pentru că-mi lipsesc atât de mult prietenii copilăriei sau poate pentru că, pur și simplu nimic nu rămâne veșnic neschimbat. Acum, pot doar visa, pot doar a-mi aminti, pot doar a povesti celor ca mine minunatul meu univers unde orele erau secunde, iar săptămânile zile. Îmi doresc cu tot dinadinsul să-nchid pagina copilăriei, s-o transform într-un basm și să pășesc în adolescență, să simt gustul adrenalinei, să-mi petrec serile cu prietenii, să descopăr ceea ce nu am descoperit și să-mi înfrunt temerile pentru a putea închide rănilor trecutului, dar chiar și-așa, copilăria va rămâne primăvara vieții mele, în care experiențele banale în acest moment, au fost adevărate cufere de comori!

Copilăria este lumea mirifică din care lipsește tristețea. Aici, copiilor li se citește mereu pe fețe veselia, iar grijile îi ocolesc cu încăpățănare. În acest tărâm al fanteziei, buzele lor știu doar să râdă, iar sufletele lor zboară precum fluturii suavi în lumina caldă a soarelui de primăvară. Inocența cu care copiii își trăiesc copilăria este asemenea gingășiei prin care florile gustă din splendoarea vieții.

Atunci când vorbesc despre copilărie, primul meu gând este legat de cel mai frumos lucru pe care îl are orice om pe această lume: mama. Zâmbetul ei cald m-a întâmpina de la primele secunde de viață. Glasul-i liniștit mi-a șoptit povești seară de seară și mi-a deschis drumul spre calea viselor frumoase. Chipul ei luminos mi-a călăuzit pașii pe tot parcursul copilăriei. Pentru copilăria mea, mama a fost pentru mine exact ce înseamnă razele soarelui pentru petalele plâpânde ale unei flori: viață și speranță.

Dacă alipesc cuvântului copilărie termenul bunătate, în fața ochilor minții, precum o icoană, îmi apare figura blândă a bunicii. Zilele însorite de vară petrecute cu ea, mirosul teiului din fața casei ei ce inunda parcă întreg orașul, sunt imagini vii care îmi bucură memoria și mă fac să zâmbesc. Grijă cu care m-a crescut atunci când stăteam la ea mi s-a întipărit adânc în minte. La fel și mirosul prăjiturilor delicioase pe care le făcea cu dragoste pentru mine, pe care îl simt și acum în nări.

*Ionescu Florentina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Pasager la bordul vieții...

Oameni. Nu lucruri, nu peisaje... OAMENI. Să fii însetat de omul nou, așa cum ești de lumile noi, căci fiecare om e o formă de încăpățănare, adică o idee. Și-ți place să vezi care e gustul ideii, care e vocea ei. Cum surâde ea... Trecem zilnic pe lângă alți oameni, fără să îi cunoaștem, fără să realizăm că batem la pas o mare plină de secrete, de speranțe, de lacrimi și zâmbete. Trecem pe lângă fiecare om cu care pașii ni se intersectează, dar nu îi privim aproape niciodată. Trecem pe lângă ei vârtej al vieții, ca și cum ei nu ar fi decât niște umbre șterse de timp. Refuzăm să îi privim, e un fel de obicei prostesc, dar atunci când zărim pe fugă ochii unui străin, zâmbim printre gene, ca și un copil de cinci ani. Un străin e ca un fulger care brăzdează cerul și îl luminează pentru o secundă. Noi toți considerăm că suntem niște ființe gânditoare, când, de fapt, suntem recipiente locuite de cuvinte. Mi-am dat seama că oamenii nu sunt ceea ce vede lumea în ei, nu sunt un chip cu zâmbete, brăzdat de ochi sclipitori și buze rozalii, ei sunt povești de viață. Povești triste sau fericite, dezastruoase sau incendiare, scurte sau lungi, tot povești sunt. Tu însăși ești o poveste, o poveste cu sușuri și coborâșuri, cu lacrimi și zâmbete, cu zile dormite și nopți pierdute, cu săruturi furate și îmbrățișări lungi. Ești o poveste, printre milioanele de povești de pe aceasta planetă, dar ești unică și misterioasă. Tu, ești cel care îți scrii povestea, așa că fă ca fiecare filă din ea să conteze, chiar dacă sunt puține file "roz", chiar dacă "negrul" e cel care domină, fă ca povestea ta să fie cea care lasă în urma ei speranță. Viața e o infinitate în care poți fi ce vrei tu să fii. Poți să fii o ploaie de sentimente, într-un singur trup. Poți să fii trist, fericit, dezamăgit sau rănit. Poți să fii culoarea lunii sau valurile mării. Poți să fii mirosul dimineții sau îmbrățișarea nopții. Poți fi ceea ce vrei tu să fii.

Viața - o infinitate de clipe în care vom trăi tot ceea ce viața ne va oferi. O infinitate în care vom pierde și vom câștiga, vom iubi și vom uita, vom zâmbi și plânge, vom îmbrățișa și vom lovi. O infinitate cuprinsă în ani, infinitatea noastră, tot ceea ce vrem să fim, să simțim sau să trăim se va întâmpla în mica infinitate care se deschide pe drumul pe care îl vom urma de azi încolo, în fiecare zi.

O împrăștiere neavizată a atenției mele mi-a permis să văd o panoramă ce până acum a stat ascunsă de propria-mi nepăsare. M-am uitat din nou la oameni, la umbrele lor, m-am transpus în locul lor și am vrut oarecum să devin ei. Unii triști, unii extaziați, unii plini de viață, alții goi. Oricum ar fi, sunt oameni, sunt suflete în cuști mergătoare. Și eu ce fac? Stau aici și degust la infinit cafeaua asta tare, mă ascund de lume în încăperea asta, paradoxal ocupată. Pe oameni, îi pozez pe furiș.

Le surprind acele momente unice, încerc cumva să fac un inventar al stărilor de fapt. Mi-s dragi, cât iubesc ochii lor și cuvintele nespuse din spatele lor! Dar uite-mă totuși aici, uite-mă ascunsă, rușinată și temătoare. Aburi, fum, cuvinte fără rost, toate ies pe gură fără pic de cenzură. Mă uit în jur și-mi pare totul străin și rece. Aș fi vrut să scriu acum ceva vesel, fericit și plin de bunăvoință. Dar uite-mă aici, în ipostaza asta obosită și tristă. Mă uit în ochi goi, ating mâini reci, parcă aș survola deasupra unui cimitir de suflete. Am așteptat, știi, am așteptat în frigul ăsta o minune. Speram la ceva nemaivăzut, îmi creionam un giuvaier. Mă credeam o imagine a unui apus la malul mării, îmi așteptam orice urmă de răsărit.

Așa a început și povestea mea. Odată ajunsă pe țărmul de safir mii și mii de ființe necunoscute se întrebau cine sunt, fiind speriate întru totul de mine.

În timp ce mă uitam nedumerită la ele mă întrebam în sinea mea unde sunt, ce caut în acel loc mirific...

Nu puteam afla nimic deoarece marea lăsa în urma ei o liniște imensă. Eram nedumerită. Ce căutam acolo? Cine m-a adus? Ce se întâmpla?...

Aștept...aștept dar niciun răspuns... ori conștiința îmi juca feste ori brizele mării aduceau din adâncuri glasuri misterioase, ce trebuia să fac? Așteptam un răspuns, un semn de la cineva dar, din păcate, totul era ascuns în cutia ferecată de pe fundul mării.

În acea liniște deplină, doar susurul mării mai avea curaj să șoptească. Ieșim din adâncuri și dintr-odată totul era de basm. Astrul tutelar venea în cuibarul rotat de pe fundul mării în timp ce Luceafărul diurn își revărsa argintul peste întreg meleagul, poleindu-l într-o mantie ireală, o mantie a visului. Ce putea fi mai frumos de atât? Să te trezești dintr-odată în mare, iar în zorii zilei să vezi cum sfera de foc își destinde razele de soare peste marea de safir iar bolta cerească începe să nască norii albi ca spuma laptelui pe care îi trimite rând pe rând peste tot în lume.

O clipă de neatenție și marea de poveste din acea seară mirifică dispăruse, nu știu unde, nu știu de ce, dar știu un singur lucru: poate cândva o să revăd acel ireal loc, în care lumea se pierdea printre vise.

Visul pe care l-am avut nu va fi șters niciodată din inima mea căci acolo unde cerul și pământul se întâlnesc, acolo unde lumea fictivă prinde viață, acolo unde corali sunt regizori iar oamenii sunt personaje, în acel loc unde am simțit pentru prima dată sentimentul de nostalgie, unde cutiile ferecate șopteau în voie... mereu vor exista zâmbete, speranțe, trăiri la cote ireale, totul va fi străjuit de soare și lună.

Nu voi uita niciodată acel loc unde totul a devenit posibil, unde marea mi-a oferit siguranța și spaima, fericire și tristețe....mereu va fi la fel, unde imaginația încearcă să atingă aripi nemaivăzute, visurile devin realitate iar lacrimile de peruză se transformă în zâmbete de o rară frumusețe.

Soarele trimite glorios raze jucăușe peste natura însemnată de temperaturile foarte ridicate. Din câte se vede vara a sosit în forță. Oamenii, deja saturați de primăvara extrem de călduroasă, se gândesc cu dispreț la acele zile în care recoltele muncite cu atât de multă trudă și dăruire, vor fi secătuite de săgețile arzătoare ale bilei de foc, de pe cerul pictat în nuanțe fermecătoare de albastru. Dar în mințile și în sufletele lor omenеști speranța și credința în Bunul Dumnezeu nu le dă voie să se lipsească de terenuri, așa că se trezesc de cum se crapă de ziuă în fiecare dimineață, își înhamă caii la căruțe și pleacă plictisiți pe câmp, privind nostalgic la coama bogată a animalelor, care se lasă purtată de adierea vântului.

Respiri, dar asta nu înseamnă neapărat că trăiești. Ai un univers comprimat în torace, ai gustul zilelor de vară pe buze, ai leacul singurătății ascuns după urechi, ai tot ceea ce ți-ai putea dori, dar tu totuși nu zâmbești. De ce? Ce te înfrânează?

Mă lupt ca un cavaler cu spada și scutul împotriva dragonilor ce nu te lasă să te bucuri din când în când. Îmi dau tot ce am mai bun ca să-ți tatuez surâsul acela ce cucerește inimi. Războaiele nu s-au terminat niciodată. Ele încă provoacă dezastre și spintecă speranțe, doar că nimeni nu le mai poate vedea. În ziua de azi, războaiele nu se mai dau pe front. Ele se dau în interiorul sufletului omenesc. Fericirea e sacră pentru mine.

Căci e fugitivă și moare repede. Asta zis pe scurt, deoarece tabloul e mai amplu. Cineva mi-a spus odată că fericirea pornește din inimă și apoi gonește cu viteza iubirii prin vene și artere și străbate tot corpul. Tot el mi-a atras atenția asupra longevității acestei stări: moare repede dacă nu o ațâți cu zâmbete, chicoteli, și alte zaharuri. Colecționez momente... poze, îmbrățișări, săruturi, scrisori... Uneori îmi doresc să adaug la colecție persoane, în carne și oase, să le țin doar pentru mine.

Ar fi extraordinar să știm că cineva ne vrea în colecția sa de momente. Să știi că pentru acel moment pe care îl oferi, vei fi păstrat, prețuit și răsfoit pentru totdeauna. Ai sta la presat printre flori și frunze, între filele învechite și parfumate ale unor cărți magice, așa ca tine. Și suntem toți niște picături în acest ocean de oameni. Unii mai sărați, alții mai dulci și ne îmbinăm într-o mare adunătură de picături. Unii se evaporă, alții cad prin ploaie. Unii străbat adâncuri și

abisuri iar alții plutesc la suprafață lăsându-se purtați de val. În final, unii nu ne vom cunoaște niciodată, unii vom sta mereu împreună și unii vor aluneca de lângă noi, ca niște picături dintr-un ocean.

*Burlacu Eleonora, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Universul meu scăldat în gânduri

Am primit cadou niște gânduri ce-mi zugrăvesc un univers. Câte nebunii poți încropi din cuvinte, te poți rătăci prin hăul din minte, dar există și trăiri flămânde, oameni zăpăciți așteptând trenuri optuze, suflete casante ce zac în agonie.

Cine sunt? Sunt un om ca toți ceilalți, în care se va ascunde veșnic un copil. Sunt un om la începutul călătoriei lui spre necunoscut. Sunt un suflet cutremurat de trăiri și de năzuințe arzătoare. Sunt un suflet păcătos într-o goană permanentă spre mântuire. Sunt un om ciuruit de defecte, peticite cu calități. Sunt o cascadă de viață ce mi se scurge prin vene, în care sunt încolțite mii de întrebări fără răspuns:

Oare de ce se așază agale pe malurile mării firele de nisip? De ce când ajung la mal valurile se sparg în mii de lacrimi înghețate? De ce oare în apa limpede a mării se oglindește cu măiestrie cerul cel imaculat? De ce când razele calde ale soarelui pătrund prin picăturile de ploaie peste infinitul cel senin al mării apare mândrul curcubeu?

În lumea copilăriei aceste întrebări pătrund în sufletul oricărui copil. Ele fac parte din magia nedeșluită a misterioasei mări. Dar oare a ajuns cineva vreodată în locul în care se întâmplă toate aceste miracole ale naturii?

E uimitor cum tavanul pare să ascundă curcubeie, dar și furtuni întunecate atunci când ești cuprins în gânduri și-ți rezemi coatele tocite de atâta studiat noaptea, târziu de salteaua mai confortabilă ca niciodată lăsându-te cuprins de gânduri despre care nu credeai vreodată că mintea ți le poate găzdui. Ciudat mod de a-ți petrece timpul... pare să chiulesc de la ora de matematică a vieții mele. Iar dacă asta înseamnă să chiulești de la probleme, m-aș mulțumi să nu absolv.

Așa-s unii oameni: absenteiști la ora de supraviețuire, ora cu cel mai exigent profesor: Viața.

Ironie să iubim, să prețuim atât de mult un lucru ce nu încetează să ne rănească, să ne sece de puteri, dar viața joacă murdar, nu ține cont de reguli, iar noi trebuie să ne ridicăm de fiecare dată și să mergem mai departe, astfel încât se va plictisi să ne mai doboare, abia atunci ne putem numi învingători.

Uneori mă întreb pentru ce am nevoie de mai mult curaj... pentru a muri sau pentru a trăi? De ce mă tem mai mult?... De viață sau de moarte? Însă fiecare trebuie să-și învingă temerile, să-și înfrunte proprii demoni, căci nu ne dăm seama cât de puternici suntem până în momentul în care singura opțiune este de a fi puternic. Am ajuns să mă îndoiesc atât de mult de oameni încât încep să am dubii și când vine vorba de mine, de ceea ce pot, de copilul acela puternic, ce nu a încetat niciodată să sper, să se ambiționeze. Îl fac să tacă, îl închid în mine și nu îmi place, dar el îmi amintește de fiecare dată că nu voi găsi vreodată curcubeul dacă privesc în jos. Trebuie să mă opresc din a mă gândi atât de mult la tot, să mă opresc din a analiza, căci ceea ce e menit să se întâmple întotdeauna va găsi o cale. Trebuie să fac ce simt, să mă las dusă de val, căci viața niciodată nu mă va întreba când sunt pregătită pentru un dezastru, nu mă va întreba niciodată cât de fericită am fost înainte de a mă lovi cu o mare tristețe, nu mă va întreba niciodată cât de mult am iubit o persoană înainte să mi-o smulgă din suflet pentru totdeauna.

De aceea trebuie să am grijă să înmagazinez amintirile în doze nesfârșite pentru a-mi trata dorul sufocant din piept.

Unii oameni intră în viața noastră neinvitați, nedoriți, că mai apoi să devină universul nostru, soarele în jurul căruia să ne învârtim. Dar într-o zi ne părăsesc. Ne părăsesc forțați de destin, independent de voința lor, fără a avea șansa să-și ia rămas bun. Ne părăsesc atunci când nu ne așteptăm și poate când depindem cel mai mult de ei. Ne părăsesc, luând cu ei și o parte din sufletul nostru, din visele noastre. Doare... Cu toate astea ne rămâne în urma lor o poveste, iar datoria noastră e de a trăi, de a merge mai departe, de a ne bucura de viață, trăind clipa. Datoria noastră este să ne bucurăm de prezent, căci e cea mai sigură pagină. Astăzi e singura zi care ne poate afecta cu adevărat, care ne poate face să simțim lucruri noi. Viitorul... păi, e departe și o să rămână așa ceva timp. Să nu pierdem ce avem acum din cauza ideilor precum: "La sfârșit nu o să mai am pe nimeni". Poate că așa e, dar acum îi avem, slavă Domnului, pe ei, așa că mai contează altceva în afară de ziua de azi?

Sunt din ce în ce mai dezamăgită de ceea ce mă înconjoară. Văd oameni, dar nu umanitate. Pesimismul pare să domine. Unii s-au obișnuit atât de mult cu tristețea, cu suferința, încât atunci când viața le zâmbește, improșcându-i cu fericire, cred că e ireal, că iar visează spre vremuri mitice. Unora le e prea teamă să se bucure din inimă, ca nu cumva furtuna ce va urma după soare să-i ucidă din nou. Toți suntem în șanț, însă unii dintre noi privesc spre stele.

Unii oameni judecă fără să cunoască, sunt prea egoiști ca să se gândească și la altcineva. Pun atât de mult accent pe detalii superficiale, pe ambalaj, dar adevărata frumusețe este aceea ce nu are legătură cu machiajul și coafura, ci cu scânteia din ochi și căldura din suflet, căci frumusețea trupească nu cunoaște veșnicia, în timp ce sufletul e nemuritor. Îmi pasă prea mult de părerile și criticile lor. Ar trebui să-mi pese mai mult de părerea mea, căci conștiința este ceea ce sunt, reputația, ceea ce cred alții despre mine. Ar trebui să mă axez pe drumul meu. Nu voi înceta niciodată să sper, să visez, să mă ambiționez să-mi ating idealurile, căci unde este dorință va fi și o flacăra, iar unde este o flacăra cineva este obligat să se ardă, dar doar pentru că acel cineva arde asta nu înseamnă că tu vei muri, ci te vei ridica și vei lupta în continuare.

Uneori mă ridicam tiptil dintre cearșafurile scrobite, tăioase ca o sticlă albă, dar ușoare ca hârtia, și mă duceam la fereastră. Îmi priveam reflexia în luciul firav al geamului și o întrebam: "Tu, străine, unde-ți sunt ochii limpezi și obrăjorii îmbujorați? Unde s-a dus culoarea din ei? Unde ți-e sclipirea din privire? Unde s-a ascuns zâmbetul tău sincer? Unde a plecat copilul din tine?" Stăteam astfel minute, poate chiar ore, îngânându-mă cu reflexia fantomatică a sufletului meu, până ce primii picuri ai ploii îmi mângâiau chipul. E liniștitor să privești ploaia, s-o lași să-ți spele grijile ce-ți ingenuchează sufletul. E liniștitor să vezi ca și cerul plânge odată cu tine, să vezi că cineva acolo Sus are grijă să-ți arate cât de mult te iubește.

E liniștitor să lași picăturile de ploaie să-ți sărute lacrimile încinse de pe chip, stingându-ți focul interior. E liniștitor să vezi cum timpul zboară pe lângă tine, lăsând întunericul să te învăluie într-un șal protector, noaptea părând atât de mângâietoare și plină de forță. În fața ei, măruntele noastre necazuri pleacă rușinate. Ziua a fost plină de griji și de zbucium, în inimile noastre au sălășluit gânduri urâte și amare, iar lumea ni s-a părut aspră și nedreaptă cu noi. De aceea, noaptea ca o mamă dragăstoasă ne atinge gingaș fruntea încinsă de febră, ne întoarce fața înlăcrimată spre fața ei și surâde, iar noi ne lipim obrazul înfierbântat de sânul ei și toată durerea dispare. Câte taine o fi purtând în întuneric? Câte șoapte de iubire o fi prins cu lacătele eternității? Câte atingeri pline de șoapte o fi aruncat în valurile mării? Câte inimi o fi scăldat în miticul iluziei? Câte iubiri înflăcărate o fi țesut în stele? Câți ca mine o fi dezmiardat?

Sunt un suflet fragil pe care luna adoră să-l audă vorbind. Adoră să-i vorbească despre trăirile de dimineață.

Adoră să-i vorbească despre acei ochi verzi ce mă priveau în oglindă, în care se vedeau răsărituri, acei ochi verzi în care se citeau mărețe promisiuni nerostite. Luna adoră să-i vorbească despre obraji rumenii ce se îmbătau cu mângâierile suave ale zorilor. Luna adoră

să-i șoptească vorbe mărețe despre viitor, să-i povestească cum a mai luat naștere încă un vis. Adoră să-i vorbească despre gașca nebună de fluturi din stomac, de care m-am atașat puternic în ultimul timp. Adoră să-i povestească despre acel zâmbet ce-mi face inima să vibreze. Luna adoră să-i istorisească poveștile ce-au luat naștere pe băncile școlii, ce așteaptă să fie scrise cu creta amintirii pe tabla prăfuită a vieții.

Sunt sufletul fragil ce iubește noaptea tocmai pentru că-l îmbată cu libertate. Iubesc noaptea pentru că-mi lasă visele și năzuințele arzătoare să-mi curgă prin vene, înălțându-mă spre stele. Iubesc noaptea pentru că duc lupte decisive cu mine însămi, victoria fiind întotdeauna de partea inimii. Iubesc noaptea pentru că îi pot mărturisi secretele mele, fiind sigură că nu mă va trăda niciodată. Iubesc nopțile, mai ales pe cele de vară, pentru că sunt făcute pentru acele clipe care îmi dau răsuflare... Uneori cred că dacă o noapte de august ar putea vorbi s-ar lăuda că ea a inventat dragostea. Acum știu de ce visătorii nu pot fi domesticiți... pentru că iubesc libertatea pe care le-o oferă visarea și-mi dau seama că simt ceva atât de corect, făcând ceva greșit, și ceva atât de greșit făcând un lucru corect. Oare asta înseamnă să trăiești cu adevărat asta înseamnă să fie fericit, căci dacă într-adevăr așa se simte, atunci e o nebunie să fii fericit, să simți cum o mie de fluturi beți au un război în sufletul tău... să te simți la trei metri deasupra cerului...

Tot ce-am înșirat pe-această coală de hârtie a curs prin penița sufletului meu, pătându-ți inima, ție, cititorule, cu cerneala trăirilor unui muritor.

*Burlacu Eleonora, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Eu ... prin viață

Alerg în fiecare zi a vieții, după un strop de pace, după un strop de ambiție, un strop de iubire, dar acea ploaie nu mai vine. Cedez emoțiilor, las să mă cuprindă și să mă poarte către locul meu de pace. E un templu cu ziduri groase, ce mă ferește de războaiele minții, ce mă salvează de greutățile cotidiene. Are turnuri puternice, ziduri groase și dure din piatră ca o fortăreață, e înconjurat de roze cu spini însângerați, cu porți de fier înalte și steagurile păcii îi decorează fiecare turn. Amurgul trandafiriu îi mângâie zidurile și ferestrele cu razele roșiatice, iar eu mă las fermecată de frumusețea sa, de liniștea de după război.

Violența creează monștri. Violența naște violență, este o acțiune corosivă asupra libertății, iar omul încă este la fel cum a fost. Este încă brutal, violent, agresiv, avid, competitiv. Și... a construit o societate după aceste trăsături.

Îmi așez tâmpile obosite de neputință pe soclul sufletului adormit. Încep amintirile să spulbere doliul haotic ce sălășluiește în mine ca un avatar. Aș vrea să îți scriu, Doamne, despre tăcerea care mă face să îți vorbesc fără cuvinte, pentru că nu le pot desluși din rumegușul gutural al șoptelor! Aș vrea să îți scriu despre gândurile mele, ofranda de cer cu bătaie de cord aritmice!

Aș vrea să îți scriu despre tristețea molcomă ce se revarsă în dimineți de primăvară!

Îmi înclin suav privirea ca un ultim omagiu și lacrima începe să curgă. Cine ar putea șterge odiseea ei obosită, când din irisul comprimat, suferința se întoarce ca un bumerang?

Aud cum visele latră cu ecouri muribunde la hotarul dintre destin și realitate. Îmi astup urechile cu demoni ce-mi calcă asemeni unui tăvălug sufletul. Tristă îmi este dorința și stearpă plămădeală de emoție ce renăștea odată doar la o adiere de zefir. Cine ar putea să îmi

odihnească tâmpilele și să îmi mângâie fruntea mocnind a rugăciune? Acum chiar și amintirile nu se adună decât la crematoriu arzând nefiresc într-un prezent absent. Pășesc armonios printre ele, iar căutările de a mă regăsi mă definesc spre naufragiu. Hazardul, oare, mi-a fărâmițat inima în colb de remușcare și de dor?

De-a lungul timpului am auzit, am văzut, am creat și am aplicat violența în diferite moduri, deoarece de atât amar de vreme trăim într-o societate care face dreptate cu pumnul, o societate însetată de ranchiună, îmbătată de tentația de a lovi și asurzită de înjurii și de strigăte de ajutor. Bătaia nu e ruptă din Rai, este metoda cea mai simplă prin care oamenii cred adesea că își fac dreptate, dar în felul acesta creează victime, iar ei devin sclavii acestui copil de suflet al pasivității. Fugim cu viteza unui ghepard pe teritoriul de exprimare a frustrărilor înghesuite, ne lăsăm cuprinși de furie și distrugem tot ce-i mai frumos în jurul nostru. Violența ne ajută să-i îndepărtăm pe cei dragi, ne spulberă orice speranță la o lume mai bună și ne transformă visele în cele mai întunecate coșmaruri. În spatele oricărei acțiuni există întotdeauna o motivație, astfel că în ceea ce privește violența găsim motivații și cauze din cele mai diverse: lipsa educației, carențe în comunicare, o imagine de sine slabă, agresivitate și violență în familie. Atunci când vorbim de agresivitate, ne referim și la nevoia de putere și control, nevoie care, dintr-un motiv sau altul, nu pot fi îndeplinite prin căi sănătoase, normale. Hai, oprim aceste traume ce le trăim la fiecare colț de stradă, în școli, acasă! Violența de gen. Un gen, fără îndoială, dramatic. Împreună suntem mai mulți, împreună învingem, așa că spun: “Să urcăm pe scena vieții, să ridicăm sala în picioare, să arătăm lumii că nu mai suntem consumatorii acestui lucru nociv ce ne otrăvea viața!”. În fiecare zi mă gândeam cum să înving această bătălie...

Te chem, din nou, Doamne, în viața mea! Atunci...în zori mi-ai zâmbit cu licurici în privire și m-ai întrebat: Ce cuvinte vrei să împrumuți? În acel moment am sperat și ți-am cerut SPERANȚA. SPERANȚA m-a deplasat din leagănul uitării și am traversat cu ea în balans clipa de așteptare. M-a tras ușor de umăr și mi-a indicat într-un ungher cuvântul DOR. Ți l-am cerut și el s-a așezat cuminte lângă SPERANȚĂ. Din gestul neprihănit al DORULUI, am realizat totuși că sunt săracă și am dorit să negociez cuvântul AVERE. Nedumerit, neînțelegând mi l-ai acordat și pe acesta. AVEREA, arogantă și impetuoasă, și-a așternut treana între SPERANȚĂ și DOR. Dar cuvintele nu se legau. Mai lipsea unul? Dar care? Ți-am cerut TIMPUL, și, MOȘ TIMP, bătrân și gârbovit de vreme a ieșit din dicționarul personalității mele, aruncând o privire morocănoasă AVERII.

De ce sunt greu de înfruntat misterele mării? De ce nisipul de lămâie închide fiecare pas în cartea vieții? De ce amurgul își ridică în fiecare seară privirea trandafirică din marea învolburată, de ce? La toate aceste întrebări și la multe alte lucruri care mă frământau am aflat răspunsul într-o noapte, când brațele dulci ale visului m-au capturat și m-au dus acolo unde cerul și pământul se întâlnesc, acolo unde marea, templul sacru, scoate la iveală milioane de spectacole, acolo unde firele de nisip sunt asemenea unor pene, zboară, zboară dar de puține ori ajung la destinație.

Un zâmbet, o floare de mai, un buchet de busuioc, melodia solemnă a mării, piesa de teatru văzută astă-noapte, regina din povești, glasul răgușit adus de brizele mării din adâncuri, liniștea deplină care se așternuse peste valuri, minunatele ființe acvatice, milioanele de sentimente care m-au cuprins în acele momente când inima amuțise de uimire și spaimă, miile de întrebări ce îmi răscoleau sufletul, firele aurii de nisip ce îmi ștergeau rând pe rând pașii, totul va rămâne într-un loc special. Aceste clipe vor fi păstrate în adâncul sufletului meu pentru o eternitate.

Iubiți marea și nu încetați niciodată să credeți în misterele ei deoarece sunt adevărate și pot prinde viață doar dacă ochii sufletului vor vedea dincolo de necunoscut.

*Burlacu Eleonora, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Fărâme de dor

O ceață se așterne brusc...
Ce am păstrat e doar un gând pe-o coală de hârtie
Suntem cu toții vis de-amăgire
Fumul trecutei amintiri... mi-e dor
De primăvara mea copilărie
De soare, zâmbet, susur de izvor.

Rând pe rând se preling anii,
Cu atâta nerăbdare copilărească încât undeva,
În văzduhul smerit, se-aud orele răcnind între lumi.
Iar bunătatea lumii noastre
Să-mi fie muză și zeiță,
Să-mi lase viața însăși zestre,
Să-mi fie a vieții iconiță.
Sunt pierdut în Paradisul Timpului!

*Burlacu Eleonora, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Șoapte de cerneală ...

Am primit cadou niște gânduri
ce-mi zugrăvesc un univers.

Câte nebunii poți încropi din cuvinte,
te poți rătăci prin hăul din minte,
dar există și trăiri flămânde,
oameni zăpăciți așteptând trenuri optuze,
suflete casante ce zac în agonie.

Cine sunt?
Sunt un om ca toți ceilalți,
în care se va ascunde veșnic un copil.
Sunt un om la începutul călătoriei lui spre necunoscut.
Sunt un suflet cutremurat de trăiri și de năzuințe arzătoare.
Sunt un suflet păcătos într-o goană permanentă spre mântuire.
Sunt un om ciuruit de defecte, peticite cu calități.
Sunt o cascadă de viață ce mi se scurge prin vene,
în care sunt încolțite mii de întrebări fără răspuns.

Oare de ce se așează agale pe malurile mării firele de nisip?
De ce când ajung la mal valurile se sparg în mii de lacrimi înghețate?

De ce oare în apa limpede a mării se oglindește cu măiestrie cerul cel imaculat?
De ce când razele calde ale soarelui pătrund prin picăturile de ploaie peste infinitul cel senin
al mării apare mândrul curcubeu?

*Burlacu Eleonora, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Perdea de amintiri

E liniștitor să privești ploaia,
Las-o să-ți spele grijile,
Să-ți îngenuncheze sufletul.

E liniștitor să vezi cerul,
Lasă-l să plângă odată cu tine,
Să vezi că cineva acolo Sus
Chiar are grijă să-ți arate cât de mult te iubește.

E liniștitor să lași picăturile de ploaie
Să-ți sărute lacrimile încinse de pe chip,
Și mai ales stingându-ți focul interior.

E liniștitor să vezi că timpul
Zboară odată cu tine,
Lăsând întunericul
Să te învăluie într-un șal protector,
Iar noaptea...
Noaptea pare atât de mângâietoare
Și plină de forță lăuntrică.

Și-atunci vei vedea că
În fața ei, măruntele noastre necazuri
Se pleacă rușinate.

Eu las primii picuri ai ploii
Să îmi mângâie chipul.
Tu-i lași?

*Popa Florentina, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Arome de șoapte dulci

Arome de șoapte dulci
presărate pe tâmpile

ca o simfonie timidă,
îmi învăluie ființa.
În tăcerea nopții
ai așezat
parcă din nevăzut
peste mine
vise din cer
ca niște țurțuri.
Norii au tras cortina
peste un cer liniștit;
prin paravanul rece,
apusul a început
să zâmbească sângerieu.
Miros de frunze
mistuite de timp,
traversează tăcut
aerul obosit...
Zboară trist
pe un vânt letargic
o frunză ca un amurg.
Pe fereastra
prăfuită de timp
se întind amețiți
picurii de ploaie
ca niște umbre.

*Nistor Sandra, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Memorii

Afară,
cerul plânge crunt,
iar orele gem amorțite.
Pe umerii copacilor
se așterne toamna,
într-o liniște rece.
Vara plânge palidă
și clipele se sting
în norii albi
ca un gând.
E timpul singurătății...

Dacă mi-ar fi fost menit să zbor,
aveam aripi de șoim.
Dacă mi-ar fi fost menit să rătăcesc,
aș fi fost un nor.

Dacă menirea mea ar fi fost să fiu o stea,
aș fi știut tot ce era de știut
despre lumină, despre misterul din noi,
Însă, aș vrea să le descopăr din cărți,
Căci puterea lor e infinit mai mare!

*Nițu Miruna, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Lacrimi autumnale

Inima mea e toamna,
Privirea mea e zarea
Prin ea trec păsările în zbor.
Ochii-mi sunt copacii,
Iar lacrimile - frunzele ce mor.

Dorul tău e floarea de toamnă,
Gura mea ce rostește aste cuvinte
E vrabia ce stă-n cuib ca o doamnă,
Iar urechile ce-mi udă aste vorbe alese
Rămân ca măiestrele crizanteme culese.

Părul îmi e negru ca abanosul,
Pământul e cel ce stârnește florilor mirosul
Tristețea e floarea albastră proaspăt culeasă,
Zâmbetul e ca un soare ce-apune pe-o zare măiastră.

*Frățilă Ioana, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Doar EU

Mi-e dor de-un timp, de casa părintească
De colțu-n care alergam desculță.
Amintirea-mi este un mare ocean
În care, din brațele mamei mă pierdeam
Mă prindeam cu ambele mâini tot mai strâns

Un vis...
Să plutești pe-un râu cuprins de visare
Ce-ți poartă gândul departe
Să-ți închipui că ești prințul din carte.
Și zâmbesc, și cred, și pășesc...

pășesc peste visări și ecouri,
peste umbre și tăceri... atât de simplu.

*Ursu Mihai, clasa a V-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Iz de copilărie

Aș vrea să fiu mereu copil,
Să mă-nvârtesc fără sfială,
Să văd bujorii în aprilie
Trezindu-se din amorțeală.

Și-n iarba umedă covor,
S-alerg desculță pe afară,
Legat de coada unui nor
Să văd bondarul gras cum zboară.

Să simt parfum de flori de tei
Și mâna mamei peste frunte,
Sărutul cald, iubirea ei,
Destinul încercând să-nfrunte.

Învață să-ți trăiești copilăria
Căci ea se duce-așa rapid,
De n-ai să poți să zici c-a fost frumoasă,
Când s-a pierdut în infinit.

*Agapie Kriss, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Dor călător

Copilărie cu brațe-ncăpătoare,
Cu ochii veseli și fața zâmbitoare,
Cu acadele și mii de jucării,
De vrei să pleci, te-ntreb: ai să mai vii?

Mai bine stai... că îți voi da în dar,
O turtă dulce, mică, rămasă-n buzunar.
Ori vrei o păpușică? ... sau ... un trenuleț?
Sau îți citesc povestea cu Prâslea cel voinic?

Nu vrei nimic din toate... am aflat,

Eu am crescut, iar tu, tiptil te-ai depărtat
Te furișezi să pleci, să nu mă vezi plângând
Dar voi păși în viață mereu cu tine-n gând.

*Vijiac Cosmin, clasa a V-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Vis tandru de copil

Suntem cu toții vis de-amăgire
Fumul trecutei amintiri... mi-e dor
De primăvara mea copilărie
De soare, zâmbet, susur de izvor.

Mătăanii noi de stele se destramă
Plânge privirea anilor pierduți...
Mi-e dor de-un timp, de casa părintească
De colțu-n care alergăm desculți.

Un copil când jocu-i place,
Toată lumea joc îi face
Iar el toate le pricepe
Și cu ele-un joc începe.

Toate-așa cu drag îl cheamă
Și el vesel ia de seamă
Numai cel ursuz nu știe
Cum să-și fac-o jucărie
Și numai posomorâtul
Nu-și știe-alunga urâtul.

Cenușa risipită-n pași de gheață
Sălăsluiește-n plete de argint
Și drumuri de tristețe se-ascund pe față...
Dureri și griji de-o vreme ne tot mint...

*Nedelcu Alexandra, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Vis ori amăgire?

Copilăria este un mare ocean
În care, din brațele mamei mă pierdeam!
Copilăria este o vale adâncă,
Pe care alergam după vise agale!

Când ești copil dorința-i mare
Să plutești pe-un râu cuprins de visare
Să te poarte gândul departe
Să-ți închipui că ești prințul din carte.

Copilăria este un vis
Și-ți dă fericirea ce ți-a promis,
Ea este o poiană verde cu miei
Unde toți suntem copiii ei.

Copilărie, copilărie, ca o florărie,
Tu ești regina frumuseții
Și bucuria tinereții.

Copilărie, copilărie, tu ești o mare bucurie
Tu dai viață viselor
Cum le dai poveștilor
Dragă tu ne ești,
Ca și în povești
Tu ai fost mereu așa!

*Nistor Cătălina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

Pierdut în paradisul timpului

Sunt un fluture venit din amintire
Ce vrea să guste înălțimea,
Să vadă-a lumii fericire,
Să schimbe în lumină vremea și timpul.
Să pot opri timpul în loc
Căci timpul ne ține mereu pe loc.
Aleargă timpul peste noi,
Ca niște nori fără somn
Cu ușile sufletului larg deschise.
Să zbor spre stelele apuse,
Să pot să arăt mulțimii răsărite
Cărarea spre cuvintele nespuse.
Și cine l-ar putea supune
Să devină împăcarea dintre început și sfârșit?
Dintre a fost și va fi?
Secundele mor unele după altele,
Obosite, zidind umbre pe trupurile goi
Lăsând amintiri doar ce dor.
Cenușa risipită-n pași de gheață
Sălăsluiește-n plete de argint
Și drumuri de tristețe se-ascund pe față...

Dureri și griji de-o vreme ne tot mint...
E-n labirintul unui vis...
Nu pot s-ajung la ea!

*Ionescu Florentina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scurtești, Buzău
Profesor: Rădulescu Alina*

În vârful peniței mele

Am zăbovit alături de cuvinte pe foaia albă...
Într-un târziu, sub troienele literelor,
am găsit atâta liniște
Și mă gândeam în sinele meu...
dacă aș putea opri măcar pentru o clipă
grijile și temerile din sufletul tău,
s-ar numi fericire.
O fericire nedeslușită, neștiută!

Nimic nu tulbură jocul literelor mele,
Sunt fermecat de atotputernicia lor
Sunt vrăjit de lumini și umbre,
fără margini, fără măsură
Întoarse în Fusul timpului!
Viața adună speranțe, visează...
iubirea se naște din stele și flori.
Mătăanii noi de stele se destramă
Și plâng privirea anilor pierduți...

*Maria Nuțu, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Chișcani, Brăila
Profesor: Caranfil Daniela*

Copil eram

Dacă la noapte este frig
Chem omul de zăpadă-n casă.
Până la iarna viitoare
Mă rog să nu îmbătrânească.

Deschid fereastra... larg... larg...
Fulgii se-adună la ciugulit
Mă dau de-a dura cu ursulețul de pluș
Dar Moș Crăciun n-a venit.

Mă dau în leagăn mult, mult...

Întrec și vântul și gândul
Păpușa mea doarme tun...
Bine-ai venit, Moș Crăciun!

*Maria Nuțu, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Chișcani, Brăila
Profesor: Caranfil Daniela*

Crizantema

Eu m-am născut în zi de toamnă
Când crizantema a-mbobocit...
Eu am crescut, ea a-nflorit
Și împreună am copilărit.

Chiar dacă toamna repede trecea,
Crizantema promisiunea și-o ținea.
Și așteptam cu nerăbdare
Să vină toamna următoare...

Iată că lunile-au trecut
Și surioara crizantemă a reapărut.
Atât de mult m-am bucurat,
Că numele i l-am strigat!

Ea între timp s-a mai schimbat,
Petalele și-a colorat.
Așa și eu am prins valoare,
Căci m-am făcut un pic mai mare.

Și uite-așa, măi, frățioare,
Am crescut precum o floare.

*Maria Nuțu, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Chișcani, Brăila
Profesor: Caranfil Daniela*

Zâmbet

Visele se împlinesc zâmbind.
Și tot zâmbetul îți dă putere.
Putere să învingi durerea, să aprinzi speranța
Și să simți iubirea, și să-alungi durerea.

Surâsul zâmbetului tău e mai presus de toate,
Iar curcubeul colorat ne va fi mai aproape.
De aceea, tu, omule, nu te întrista!

Cu toții avem nevoie de iubirea ta!

Ține minte, eu îți mai spun o dată:
Visele se împlinesc zâmbind.
Iubirea pe pământ a apărut zâmbind.
Atunci când ne-am născut, noi ne-am născut zâmbind.
Atunci când vom muri, noi vom muri zâmbind!

*Sună Diana, clasa a IV-a
Școala Gimnazială "Sfânta Varvara", Aninoasa
Profesor: Oanță Adriana*

Școala mea

Școala mea
Iubita mea
Eu pe tine te ador,
Că mă-nveți lucruri cu spor.

Tu m-ai ajutat
La greu m-ai luminat
Și cu bune și cu rele
Ascult sfaturile tale.

*Capato Teodora Carmen, clasa a VI-a
Colegiul Național „Ghe.M.Murgoci”, Brăila
Profesor: Coman Ana*

Suflete de copii

Stăteam pe malul mării azurii și priveam cum păsările încercau să pescuiască ființe acvatice. Vântul umed îmi trecea prin păr, iar în mână aveam un creion care aluneca lin pe o coală de hârtie pe care se puteau observa urmele lăsate de câteva picături de apă scurse pe aceasta. Aveam în intenție să scriu ceva, dar nu eram sigură despre ce urma să fie povestea. Creionul mângâia foaia trasând linii unduite ca valurile mării. Privirea mea era ațintită spre soarele care dispărea încet de pe cerul auriu. Mai avem doar câteva minute să scriu ceva, dar poate că nu era aceasta ziua potrivită să o fac.

Voind să plec, am început să îmi îndes lucrurile în geantă. Deodată, creionul meu norocos îmi zbură din mână, rostogolindu-se în apa care îl purtă în larg. Nu îl puteam lăsa să dispară așa ușor. Creionul îmi fusese dăruit de bunica mea la ultima mea aniversare petrecută împreună cu ea. Pe marginea creionului era gravat numele meu cu litere mari, iar sub acesta, cu caractere mai mici, era scris: „Cea mai bună nepoată”. Aș fi scris despre această amintire, dar creionul meu plutea în derivă spre soarele care dispărea încet de pe cer. Mi-am aruncat geanta în nisip și am început să alerg prin apă, încercând să ajung la creionul al cărui noroc începeam să-l contest. Acesta se îndepărta din ce în ce mai mult de mine, dar eu tot îl urmăream, ca și cum

știam că mă va conduce spre ceva important. Într-un final am reușit să apuc instrumentul de scris, dar când mi-am întors privirea spre mal, din spatele meu s-a ridicat un val uriaș. Acesta a început să mă acopere, dar eu tot nu am dat drumul creionului. Apa îmi întuneca privirea, nu mai puteam vedea nimic din ce se afla în jurul meu.

Fiind trasă în adâncul apei, o imagine a început să se creioneze în mintea mea. Nu puteam să fac nimic altceva în afară de a privi amintirea. O imagine din copilărie îmi apărui în fața ochilor, dar nu copilăria mea. Aceasta era totuși neclară, neputând să identific persoanele prezente. Vedeam totul prin ochii unui copil necunoscut.

Părea a fi o zi de sfârșit de august, iar copilul stătea alături de prietenii lui. Nu auzeam nimic, nu simțeam nimic, dar luam parte la acțiune. Eu vedeam ceva ce se întâmplase și nu puteam face nimic să schimb cursul evenimentelor. Dintr-o dată, ceilalți copii încep să râdă, iar corpul meu gazdă se ridică și se îndreaptă spre marea învolburată. El se aruncă în apă și își lăsa corpul să cadă pradă valurilor. Îi puteam simți ura și mânia pentru cei care l-au adus în starea aceea. O pâclă neagră îmi încetoșă privirea. Imaginea dispăruse înainte să pot realiza ce i se întâmplase copilului care se aruncase în apă.

Viziunea începu să se lumineze din nou. În cadru apărui aceeași plajă. De data aceasta, noul copil se afla în apă. El se îndepărta din ce în ce mai mult spre larg, iar valurile îl acopereau, făcându-l să se scufunde în adâncuri, ca într-un vârtej. Imaginea nu se schimbă însă, ci continuă să mă facă să simt frica copilului. Imaginea dispăru alături de copil și se transformă într-o ceață neagră.

Următoarea imagine nu întârzie să apară. De data asta, vedeam sufletul și povestea altui copil. Era seară, iar pe suprafața întinsă a mării lucea luna. Plaja era goală, doar copilul prin ochii căruia vedeam eu se aventura în marea agitată. Părea să caute ceva, ceva foarte important pentru el. În zare, puteam vedea o lumină care îl atrăgea spre ea ca un cântec al sirenelor. Acela era obiectul pe care îl căuta. La un moment dat, imaginea s-a încetoșat ca în urma unei scufundări, apoi s-a luminat din nou. Ceea ce căuta el era un creion. Copilul încercă să iasă din apă cu obiectul în mâinile lui umede, dar curenții îl trăgeau în larg. El a dat drumul creionului și a început să înoate spre mal cu o față tristă, plină de regret. Imaginea deveni iar neclară, semn că mai urma o altă viziune, dar nu voiam să o mai văd.

În acel moment m-am trezit înapoi în corpul meu, sub apa mării. Acesta nu mai era un vis. Cu o ultima efortare m-am ridicat deasupra apei, cu creionul în mână și am înotat până la mal. Nu îmi puteam da seama ce se întâmplase. Nu știam dacă a fost o halucinație sau toate acele întâmplări pe care le-am văzut chiar se petrecuseră cândva pe acea plajă. Însă, cea mai importantă întrebare la care nu aveam răspuns era „De ce marea mi-a arătat mie toate acele imagini?”. Acestea erau întrebări al căror răspuns urma să nu îl găsesc niciodată. Indiferent cât de mult l-aș fi căutat, răspunsul nu voia să fie găsit.

M-am scuturat de apă încercând să îmi usuc hainele reci și mi-am recuperat lucrurile abandonate în nisipul umed. M-am înfășurat în șalul lung și catifelat pe care îl țineam în geantă și mi-am băgat creionul în buzunar. Mi-am luat geanta pe umăr și eram gata să plec, dar m-am oprit în drum ca și cum ceva mă ținea acolo. Pentru un moment m-am simțit ca și cum chiar în acel moment călcam pe răspunsul la toate întrebările mele legate de acea zi. Atunci am înțeles ce sens aveau întâmplările acelea. Toate îmi prezentau sentimentele dintr-un suflet de copil: tristețe, mânie, frică. Totuși, simțeam că ceva lipsea, ceva foarte important, fără de care povestea nu ar avea sens. Să nu existe însă bucurie?

Mi-am luat în mână creionul și m-am așezat în nisip. Soarele mai strălucea încă pe cer, asta însemna că mai aveam timp să scriu povestea mult dorită. Când am încheiat ultima propoziție soarele încă mai strălucea puțin, dar mi se rupsesse vârful la creion. Reușisem, totuși, să scriu toate cele întâmplate pe hârtie. Am lăsat foaia să plutească pe mare și am citit din depărtare ultimul rând pe care l-am scris:

Eu sunt bucuria, marea mi-a arătat povestea sufletului meu.

*Gălan Alexandra Larisa, clasa a V-a
Școala Gimnazială "George Coșbuc",
Coșbuc, Bistrița Năsăud
Profesor: Dumitru Georgeta Floarea*

Pădurea fermecată

Visau. Deodată se trezesc. Vedeau că nu sunt la ei în cameră. Erau într-o pădure întunecată și bătrână.

În fața lor erau patru poteci. Din fiecare potecă venea o briză specială. Din prima potecă venea o briză caldă, din a doua una caldă, din a treia una răcoroasă, iar din ultima, briza venea extrem de rece.

Se gândiră pe care cărare să o ia... una tot acasă ducea. Atunci le veni o idee: s-o ia pe a treia potecă pentru că acasă era toamnă și briza era la fel. Își dădură seama că cele patru poteci erau cele patru anotimpuri.

Au pornit. Ajunși într-o livadă cu pomii înfloriți își dau seama că sunt într-o livadă fermecată. Erau foarte mulți pomi fructiferi.

Ei, de când au venit, au pus ochii pe un cireș. Se apropie de el și când să pună mâna... totul se distruse, dar rămaseră câteva cireșe. Le luară, neștiind la ce le pot fi de folos.

Văzură un măr uriaș și merseră spre el. Se uită ceva timp la el și când să pună mânase făcuse cenușă.

Plecară supărați pentru că se distruse un măr și un cireș. Dar ... vedeau că-și recapătă puterile copacii.

O luară înapoi spre cele patru poteci. Dar văzură o altă cărare. Erau siguri că, la început, când au venit și au mers spre livadă, nu era acolo.

Se duc spre ea și o pornesc pe cărare până ajung într-o grădină mare, mare. Acolo era o fântână foarte mare și frumoasă, încât nu se mai putură despărți de ea. Apa era ca și cristalul, iar fântâna era făcută din aur. În jurul fântânei era un câmp de crini albi și trandafiri roșii care dădeau un miros îmbietor.

Le venea să nu mai plece de acolo. Au stat în grădină, au cules flori și multe altele. Explorând, au găsit un pasaj secret care ducea la o cascadă extraordinară.

Au stat acolo mult și bine. S-au jucat cu apa. Au găsit niște pietre curcubeu. Când au aruncat cu ele, apa s-a prefăcut în culorile curcubeului.

Le veni o idee: să meargă în spatele cascadei. Dar când au mers, au avut o mare surpriză: erau într-un labirint, dar voind să se-ntoarcă, nu putură.

Așa că au mers prin labirint. Au trecut prin multe peripeții. Pe unde mergeau tot nu dădeau de capăt. Așa că se gândiră să lase urme ca să nu mai meargă în cerc. O luară înainte și văzură că ...dacă vor să treacă mai departe, trebuie să facă un puzzle.

După câteva ore bune, îl făcură. Merseră mai departe și ajunseră într-o peșteră cu cristale. Acolo văzură o zână și vorbiră cu ea să-i ducă acasă.

Dar fiecare avea câte o dorință. Așa că se sfătuiră să mai stea acolo puțin. Când să plece, fiecare își puse din nou o dorință. Era aceeași. Să ajungă cât mai repede acasă.

Zâna le dădu fiecăruia, în dar, câte un animaluț de pluș și ridicând bagheta fermecată, îi trimise acasă.

Copiii se treziră speriați. Fiecare ținea în brațe animaluțul de pluș.

*Băieș Domnița Daria, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială "George Coșbuc",
Coșbuc, Bistrița Năsăud
Profesor: Dumitru Georgeta Floarea*

Prima zi de școală

Astăzi, peste tot prin țară,
Sunt emoții de tot felul.
Sună pentru-ntâia oară
Anul ăsta clopoțelul.

Revederea colegilor e cea mai frumoasă
Deși mai avem câte-o colegă fițoasă,
Ne ajutăm și ne-ngrijim,
Deoarece ne iubim.

Toți școlarii spun așa:
"Dacă ai carte, ai parte!"
Nu jucatul doar de-a leapșa
Ne ajută mai departe.

Trebuie să fim atenți
Nu vrem să rămânem corigenți!
Să-nvățăm cu bucurie
Și după copilărie.

Viața ne-a dăruit o șansă,
Aceea de a învăța
Pentru a ajunge cineva,
Și a ne putea descurca.

*Cubic Vlad Gabriel, clasa a V-a
CN "G. Murgoci", Brăila
Profesor: Coman Ana*

Anotimpurile copilăriei

M-am trezit din somn și nu îmi vine să cobor din pat. Printre storiuri se vede că afară e soare și se aude ciripit de vrăbii dar și glasuri de copii. Aș vrea să ies și eu repede afară la joacă pentru că e duminică, dar nu înainte de a simți sărutul cald de pe frunte cu care mă trezește mama în fiecare dimineață. Din bucătărie se aude cum pregătește o omletă. Înseamnă că înainte de a o pregăti va intra tiptil în camera mea să mă trezească. I-am pregătit și eu o surpriză. Un măștișor. Mi-a trebuit o jumătate de oră să-l aleg de la tarabe dar dacă îi pun alături și o îmbrățișare și un "te iubesc mămica mea frumoasă" ...sunt sigur că va fi un cadou frumos.

Este duminică și astăzi am liber și la joacă în fața blocului, și la o plimbare cu bicicletele împreună cu tata. Ieri am trecut pe la bunica și am văzut ghiociei. Unii, probabil cei mai curajoși, au înflorit. Dintre cele două frunzulițe verzi a ieșit un clopoțel alb superb. Nu am cules niciunul pentru că acolo în stratul lor printre alte frunze de zambile și iarbă sunt mult mai frumoși decât în pahar.

De o săptămână nu am scris nimic în jurnal. Doar ce ne-am întors toți trei de la Paris. Mai exact de la Disneyland. Zilele libere de 1 Mai prelungite cu cele de weekend au fost un pretext din partea părinților mei să îmi facă o mareeee bucurie.

Azi e prima zi din vacanța de vară. Ai mei sunt la muncă și mi-au acordat încredere: m-au lăsat acasă singur. După ce am lenevit până mi s-a făcut foame, am ciugulit ceva în viteză și am ieșit în spatele blocului. Era prea dimineață așa că am putut privi cu atenție bucuria din zborul rândunelelor care se grăbeau spre cuiburi cu găze în ciocuri pentru puișori și din glasul unor vrăbiuțe care se scaldau în praful dintre flori. Pe cer erau doar câțiva norișori ca de vată de zahăr.

Mi-am amintit că am o carte de citit. Am început-o înainte de vacanță. Mi-a dăruit-o tata spunând că personajele și viața descrisă acolo este cea a copilăriei lui și că el este unul din acele personaje. Mi-am dat seama de exagerare, dar cartea deja m-a prins în mrejele de mistere și aventuri. Pentru vara aceasta mi-am făcut planuri pentru zile de plajă la mare cu părinții, câteva drumeții de weekend la munte și niște zile în cartier la bunica unde am câțiva prieteni și mai mult loc de joacă. Tabăra organizată de școală pare de departe cea mai interesantă după descrierea făcută de organizatori. Printre toate astea mă voi delecta cu lecturile pe care mi le recomandă mama, tata, dar și alți prieteni cărora le place să mai și citească.

Până la urmă vacanța de vară a trecut pe nesimțite și am devenit nerăbdător să mă întorc la școală. Anul acesta suntem boboci la noua școală și sunt nerăbdător să îmi cunosc noii colegi.

În țara noastră, oficial, 80.000 de copii cresc fără cel puțin un părinte plecat la muncă în străinătate, însă neofical, numărul este mult mai mare. Mai trist este că plecați în lume să le facă un rost, au uitat să privească în sufletul copiilor lor. Sunt peste 100.000 copii ce cresc singuri, fără părinți...Aș fi tare trist dacă nu aș avea părinții alături de mine în prima zi de școală !

După două zile de ninsoare și viscol care a blocat șoselele (așa se vede la televizor), dar și aleile de acces la scările blocului, azi s-a potolit și după amiază, pentru că e ajunul Crăciunului, noi copii din blocurile vecine ne-am dat întâlnire (evident, pe facebook) la o bătaie cu bulgări și la înălțat un om de zăpadă. A ieșit cu mare gălăgie și cu un om de zăpadă strâmb, deformat, cu un ochi mai mare și unul mai mic, și fără mătură. Asta pentru că nu a participat nici un părinte la "opera" noastră. Când am înghețat cu toții ne-am strâns la scara blocului meu,

unde e mai cald, și unde a început o discuție "doctă" despre Moș Crăciun. Cei mai mari au explicat celor mici, care încă nu știau, de ce Moș Crăciun e doar un personaj de poveste. Când era mai aprinsă discuția a intrat pe pe ușă vecinul nostru de la trei, pensionar de vârsta bunicului meu, și scuturându-și zăpada de pe bocanci a zis: "- Mai țăncilor, Moș Crăciun vă caută pe acasă și voi pierdeți timpul pe aici?" Argumentele au pălit și au început să plece pe rând câte unul. Era clar că fiecare îl aștepta pe Moș !

*Neguș Ioana, clasa a V-a
Școala Gimnazială „O. Iorgulescu”,
Câmpulung, Argeș
Profesor: Horobeanu Gabriela*

Mamei

Cum am deschis ochii în univers,
Ca o rază de soare m-ai întâmpinat
Și nu mi-a fost greu de înțeles
Că lumina și căldura tu mi-ai dat.

Când am crescut mai mare
Mi-ai deschis aripile ușor,
M-ai înălțat spre soare
Și m-ai învățat să zbor.

Mamă, curcubeu al copilăriei mele,
Mi-ai presărat culoare pe-a vieții cărare
Ca să nu simt în clipele grele
Că din labirintul vieții nu mai am scăpare.

Aș vrea cumva să-ți mulțumesc,
Să te alint, să te iubesc,
Să fiu eu mamă-n locul tău,
Să simți o zi ce simt și eu!

Icoană sfântă a sufletului meu,
În minte și în inimă vei fi mereu!
Acolo este, mamă, locul tău,
Să mă ferești oricând de tot ce-i rău!

*Malancu Elena Florentina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „O. Iorgulescu”,
Câmpulung, Argeș
Profesor: Bițan Angela*

Visul

Într-o seară, cam prin mai,
Am visat că am un strai.
Mic, drăguț, ca de model,
Era foarte frumușel.

Aveam pantofiori de lac
Rochiță foarte cochetă
Și aveam și o baghetă
Orișicui eram pe plac.

Eu eram regina gamei,
Mă plăcea mult nota MI,
Celelalte note mari
Erau școlari exemplari.

Când m-am trezit de dimineată,
O lacrimă-mi lucea pe față.
Căci visul s-a terminat
Și m-am dat și jos din pat.

*Ceapraz Mălina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „O. Iorgulescu”,
Câmpulung, Argeș
Profesor: Bițan Angela*

Copilăria

Imaginați-vă o carte. Pe coperta ei scris cu litere de foc “Viața”, Primul capitol “Copilăria” prezintă cele mai frumoase peisaje. Capitolul al doilea “Maturitatea”, cel mai lung capitol, prezintă principala acțiune. Totuși nu se aseamănă cu *Copilăria*, care este entuziasmantă, interesantă și minunată, pe când *Maturitatea* este cumva ... banală. Iar copiii par a avea mult mai multă experiență decât adulții ... pentru că ei știu să se bucure de viață!

Copilăria este ca un porumbel alb, blând, care cere nu mai puțină grijă și afecțiune în schimbul dăruirii fericirii. Acest porumbel este atât de fragil, încât orice tristețe îl poate distruge dacă nu este protejat. De acest porumbel depinde toată umanitatea, de aceea el trebuie protejat ca un diamant prețios, singura diferență fiind că porumbelul este mai important decât orice piatră prețioasă. Pentru că, în final, diamantul își pierde farmecul. Este uitat, ca orice alt material. Dar copilăria ne rămâne în suflete mereu. Amintirile ei dănuie mereu, iar tristețile copilăriei lasă în urma lor cicatrici adânci.

Copilăria este un tărâm magic. Din păcate, numai copiii au acces la această lume aparte. Adulții nici măcar nu știu de existența sa pentru că ... au uitat totul. Au uitat că au fost

și ei copii odată, au uitat de bucuria acelor momente. Adulții sunt și ei copii, copiii care s-au îngropat în probleme, tristețe și uitare. Ei au pierdut cheia către acest tărâm, cheia care este în sufletul fiecărui copil de la naștere.

Totuși, eu știu că cheia aurită, făurită din vise, este ascunsă undeva adânc în sufletele lor, doar că a fost uitată. Ca o prințesă care așteaptă să fie găsită, acea cheie le readuce amintiri îndepărtate din copilărie, le aduce un sentiment de nostalgie când se gândesc la acele vremuri. Dar cei mai mulți preferă să o ignore, îngropând-o adânc în sufletele lor. Uneori cheia se pierde și nu mai este găsită niciodată. Pentru ei, din păcate, copilăria nu mai este decât o poveste, un vis îndepărtat care începe cu “A fost odată!”.

Chiar dacă timpul trece, iar visul începe cu ceva ce s-a întâmplat demult, asta nu înseamnă că totul este uitat. Povestea rămâne în sufletul nostru. Ne gândim cu nostalgie la momentele frumoase care s-au petrecut în capitolul “Copilăria”.

Dorul ne va cuprinde, iar veselia și neglijența nu vor mai fi la ordinea zilei, dar asta nu ne va opri niciodată să recitim capitolul cel mai frumos al vieții.

Viața poate fi comparată și cu cel mai frumos arbore. La rădăcină aflându-se copilăria care stă la baza drumului nostru către viitor, apoi urmează frumoasa adolescență care îți lasă cele mai frumoase amintiri, iar coroana o reprezintă maturitatea, cu care continui până la îmbătrânirea arborelui.

Copilăria este asemenea unui tărâm magic. Nu știm unde și când începe și nici când și unde se termină. Copilăria este singurul moment al vieții pe care îl trăim cu maximă intensitate.

Acele momente în care râdem și plângem în aceeași zi, în care joaca este la ordinea zilei, pleacă la un moment dat, întorcându-se doar în amintiri.

Un simplu gând despre cea mai frumoasă perioadă din viața noastră ne poate aduce o lacrimă pe obraz, care este plină de sentimente și amintiri. Amintiri care ne îndeamnă să petrecem mai mult timp gândindu-ne la trecut.

Copilăria ne aduce numai bucurii, zâmbetul este mereu prezent în fața noastră. Odată cu trecerea timpului ne maturizăm, dar asta nu înseamnă că acolo în sufletul nostru nu mai suntem copii. Avem și mulțumirea că mereu vom fi copiii părinților noștri.

Adolescența este perioada în care urma de copilărie este mai evidentă decât la maturitate. Nu ne dăm seama cât de mult creștem numai uitându-ne în oglindă, ne dăm seama cât de mult creștem uitându-ne la tot ce este în jurul nostru, la schimbările altor persoane din jurul nostru.

Lumea se schimbă mai mult decât ne dăm noi seama, dar și noi ne schimbăm mai mult decât ne dăm seama.

Terminarea cărții este întotdeauna tristă, dar continuarea este mult mai palpitantă. Alte volume, alte persoane, o nouă viață, total schimbată, cu mici asemănări din a ta. În sufletul tău trebuie să ai mereu acea mulțumire că și tu ai trecut printr-o perioadă fericită a vieții și că atunci totul a fost frumos, tristețea n-ar trebui să existe nici la maturitate, dar grijile care tot apar opresc drumul fericirii.

Este o adevărată legătură între copilărie, adolescență și maturitate. Aceea este persoana ta, care va rămâne cu aceleași calități și defecte. Schimbarea ta constă în adăugarea sau descoperirea unor noi calități și defecte.

Noi nu o să sfârșim niciodată aceste minunate momente ale vieții, nu o să uităm niciodată că avem un suflet de copil, nu o să uităm iubirea părintească, iar la aceste momente ne vom gândi întotdeauna cu nostalgie!

*Vlad Cătălina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „O. Iorgulescu”,
Câmpulung, Argeș
Profesor: Bițan Angela*

Copilăria

Ce este copilăria ...?

Copilăria a fost și este una dintre cele mai neprețuite comori pe care nimeni nu ți-o poate lua din sufletul tău și care înflorește cu fiecare zi care trece. Copilăria este cel mai important dar pe care l-am primit de la viață. Fiecare încercăm să ne-o trăim așa cum putem mai frumos. Copilăria este lumea mirifică din care lipsesc tristețea și grijile și există doar fericire, gingășie și fantezie.

Frumusețea copilăriei constă din faptul că noi, copiii, privim lucrurile altfel decât adulții, le privim cu simplitate și întotdeauna alegem drumul cel mai scurt spre inima celui ce ne este aproape. Ne plac jocurile, distracția și tot ce este mai frumos trece cu splendoare prin ochii noștri de copii, luminându-ne chipul și viața, bucurându-i pe cei din jur cu veselia noastră.

Creștem sub învățăturile mamei și tatei într-o lume frumoasă și plină de armonie. Părinții sunt singurii în care trebuie să avem încredere deoarece ei nu ne vor niciodată răul ci ne sfătuiesc mereu numai de bine.

Și pe lângă toate aceste lucruri copilăria înseamnă și jocurile pe care le jucăm și nu ne plictisim niciodată de ele. Cred că toți copiii au jucat măcar o singură dată “Șotron”, “De-a v-ați ascunselea” sau “Telefonul fără fir”. Sau desenele animate ce nu pot fi înlocuite de nimic.

Dar acum când au apărut telefoanele sau calculatoarele nu ne mai petrecem așa mult timp afară, jucându-ne. Păcat, căci uneori ne aducem aminte de aceste jocuri și ne-am dori să ne mai și jucăm.

Am auzit că mai târziu, peste ani, copilăria va deveni un vis frumos care începe cu “A fost odată”. Până atunci ea merită trăită din plin. Nu știu dacă există o rețetă a copilăriei fericite dar, se pare, că dacă pui o rază de soare, o petală de trandafir, o picătură de ploaie, o bucată de curcubeu, cântecul duios al mamei și vorba dulce a bunicii iar apoi amesteci totul cu zâmbetul tău, vei avea rețeta copilăriei perfecte.

Atunci când ești mic te fascinează orice: adulții și doamna învățătoare pentru că ei știu atât de multe, muzica, florile, desenele, poveștile, pentru copii totul este ceva foarte interesant din care pot învăța.

*Slavu Emilia, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”,
Aninoasa, Hunedoara
Profesor: Butușină Camelia*

Iarna

Iarna cea înghețată a sosit ca un clinchet de zurgălăi, cu o cunună de stelute argintii și o mantie albă, strălucitoare. Norii albi de zăpadă stau spânzurați de cer, din care fulgul - floare mică și rotundă, o minune de-o secundă, alb ca spuma laptelui și strălucitor ca un diamant - se joacă de-a prinselea prin aer și cade ca un mărgăritar.

Crăiasa Zăpezii a îmbrăcat brazii și pinii cu cojoace grele de zăpadă, a pus crengilor mănuși de puf și-acum face copaci de zahăr.

Totul este o întindere tăcută și albă, iar munții, ca niște uriași adormiți sub omăt, sunt înghețați. Liniștea se sparge de glasuri vesele de copii, care se suie pe derdeluș cu săniuțele lor. Fulgii argintii, azvârlîți din cer, par ca niște clopoței dalbi.

Dar iarna nu vine niciodată singură. Ea vine mereu însoțită de Crăciun, sărbătoare la care toți copiii se gîndesc cu bucurie. La geamuri se împletesc colindele cu mirosul îmbietor de cozonac, iar Moș Crăciun, mai bătrîn decît lumea, știe rostul fiecărei case și privește prin geamurile aburite copiii cuminți sau obraznici.

Ajungem în noul an și am vrea ca toată iarna să fie magică, la fel cum a venit, dar ea are alte planuri ... Iarna, vrăjitoarea cea căruntă, aduce crivățul, care mătură cu aripa sa tot ce întâlnește în cale. Pe cerul plumburiu, norii grei nu au astâmpăr, iar vîntul geme jalnic. Copacii ca niște soldați muți și reci, încearcă să apere zăpada care a rămas încă argintie și pufoasă.

Dintr-o dată, soarele cel pricăjit iese la iveală, și odată cu el dispare ca o magie și zăpada albă, care a adus atîta bucurie.

Dar un nou anotimp se pregătește cu straie noi de sărbătoare, să dea viață naturii și să aducă pe chipurile copiilor lumină și veselie.

*Barbu Elisabeta Bianca, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”,
Aninoasa, Hunedoara
Profesor: Butușină Camelia*

Școala

Iată școala a-nceput
Noi toți asta am vrut,
Să venim cu bucurie,
Să-nvățăm a scrie.

Litere, cifre, multe-am învățat,
Să le punem cap la cap.
Toată vara ne-am jucat,
Acum ne punem pe-nvățat.

Să fiu un elev cuminte,
Să fiu silitor, țin minte.
Asta mama îmi zicea,
Înainte să-ncep școala.

Noi acuma vă lăsăm,
Două rînduri și-ncheiem:
Să-nvățați cât sunteți mici,
Cînd cazi *în viață*, să știi să te ridici.

*Blăjan Naomi, clasa a V-a
Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”,
Aninoasa, Hunedoara
Profesor: Marton Elena*

Iarna

Afară ninge tot mereu
De parcă Cineva din cer
Pudrează peste tot în lume
O albă haină de mister.

Pe vale ies copiii toți
Să-nceapă jocul prin nămeți,
Cu nasul roșu și-nghețați
Cu toții-s îngeri minunați.

Bucurii pentru părinți
Pentru toți din jurul lor
Iarna trece, dar cu dor,
O aștept anul viitor.

*Bățălan Patricia, clasa a III-a
Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”,
Aninoasa, Hunedoara
Profesor: Oanță Adriana*

Școala mea

Școală dragă, te iubesc!
Și cu tine mă mândresc.
Și-aș dori să-ți spun ceva.
La mulți ani, școala mea!

Zi de zi tu ești cu mine,
Tu tot timpul mă iubești
Școală dragă ești cu mine
Și tot timpul mă veghezi.

Ca o mamă minunată
Tu, cu bănci de catifea,
Te gândești mereu la mine,
Tu, ești fericirea mea!

*Călin Riana, clasa a V-a
Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”,
Aninoasa, Hunedoara
Profesor: Marton Elena*

Dor

La noi pe vale e fum
Și fulgii cad împrejur,
Stau tristă pe geam și privesc...
Ce mult te doresc!

Te-aștept an de an în zadar,
Tu ești departe în lume.
Tare mi-e dor, mamă dragă,
De tine.

Visez tot mereu clipa-n care
În brațe mă strângi și îmi spui:
“Ce mult te iubesc, draga mamei!
La pieptu-mi rămâi!”

*Trif Renato, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Bănița, Hunedoara
Profesor: Răduțoiu Albu Andreea Diana*

Flori de Ger

Colindăm, colindăm pe sub flori de ger, și cântăm și jucăm, leri-i leri. Iarna friguroasă, gheața ca un rai, fulgi strălucitori, colindăm, colindăm, dulce plai...

Fulgii cad ușor, în zbor lin, munții au îmbrăcat haine albe, de sărbătoare, ridicându-și frunțile spre cerul măhnit...

La poalele muntelui, se întinde satul bunicilor. Cele câteva case ale sale sunt inundate în întregime de o mare de alb. În peisajul rece, fără nicio urmă de culoare, satul pare mai mic decât de obicei. Peste casele bătrâne din sat, care de care mai vechi, unele de-o vârstă cu timpul, se lasă o noapte adâncă. Nu a mai nins de câteva zile, dar zăpada de săptămânile trecute încă îmbracă toate colțurile de natură. La ora asta, când soarele a plecat departe, spre zări mai calde, doar liniștea și răceala iernii mai au curajul să bântuie pe ulițele satului. Nici câinii, de obicei agitați, nu se mai aud. S-au îngrămădit în culcușuri ferite de ger. La geamul casei bunicilor, iarna a desenat flori de ger. Printre petalele lor strălucitoare se zăresc vârfulurile munților.

Dimineața stăteam la fereastră și admiram cum cerul arunca stropi leneși în stânga și-n dreapta. Stropii se izbeau de geam, iar apoi se prelingeau în șiroaie mari. Deodată, printre stropi, apăru ceva alb. Era mai mare decât un strop de apă, dar pufos ca un ghemotoc de vată. Era un fulg de zăpadă.

Pe ulița inundată de zăpada căzută din belșug, a apărut prima săniuță. Trasă de un copil vesel, săniuța lăsa în spate urme adânci în zăpada proaspătă. Peste dealurile masive, cu copacii triști și pustii, bătea un vânt rece ca gheața. Fulgii cădeau spre pământ printr-un dans continuu. Natura adormită se apleca în fața aerului rece. Frigul nemilos a pătruns și până în scoarța copacilor, iar sunetul crengilor înghețate se auzea de departe. Cerul s-a deschis și a cernut o ploaie de stele albe. Casele acoperite cu zăpadă străluceau în lumina unei raze rătăcite de soare. Casele purtau căciuli de blană albă, friguroase.

Parcă mai ieri alergam după fluturii gingași și multicolori și mă lăsam învăluit de adierea caldă a vântului pe acele călduri toride. Și parcă doar acum câteva clipe începuse școala și mergeam prin parcul cu castani și vedeam frunzele căzând și vedeam cum trece timpul.

A fost o iarnă grea, dar frumoasă. Încă mai simt mirosul de ger proaspăt și scârțâitul omătului sub picioare. Era un peisaj de vis. Cristale sclipitoare îți luau ochii în jocul lor vesel și zburdalnic. Muntele era acoperit cu mărgăritare sclipitoare.

Clipe magice, pline de mister, petrecute lângă a patra fiică a bătrânului an, cântând, jucând, pe sub flori de ger...

CUPRINS

Carte frumoasă, cinste cui te-a scris.....	3
Cuvânt către cititor.....	6
Nemuritoarea.....	7
O schimbare.....	8
Călătorie în lumea sentimentelor.....	10
O comoară la îndemâna oricui.....	12
Misterul toamnei.....	13
Iarna.....	13
Anotimpul sufletului meu.....	14
Anotimpurile.....	14
Școala mea.....	16
Autoportret.....	16
Există undeva copilăria.....	17
Speranța.....	18
Din ochii care-au plâns vreodată.....	18
Puiul de țigan.....	19
Zi de primăvară.....	20
Toamna.....	21
Noi doi.....	21
Primul meu Crăciun.....	22
Tablou de toamnă.....	23
Lacrimile florii de cireș.....	24
Fata săracă și zâna de la Miazănoapte.....	26
Soția cea leneșă.....	28
Natură, casă bună pentru noi.....	28
Tu, omule.....	29
Pentru suflete străine.....	30
Călător prin galaxia mea.....	31
Clipe în ochi de copil.....	32
Farmec dulce de copilărie.....	34
Pe lungi aripi de copilărie.....	37
Pasager la bordul vieții.....	39
Universul meu scăldat în gânduri.....	41
Eu... prin viață.....	43
Fărâme de dor.....	43
Șoapte de cerneală.....	44
Perdea de amintiri.....	44
Arome de șoapte dulci.....	44
Memorii.....	45
Lacrimi autumnale.....	46
Doar EU.....	46
Iz de copilărie.....	47
Dor călător.....	47
Vis tandru de copil.....	48
Vis ori amăgire?.....	49
Pierdut în paradisul timpului.....	50
În vârful peniței mele.....	50

Copil eram.....	50
Crizantema.....	51
Zâmbet.....	52
Școala mea.....	52
Suflete de copii.....	52
Pădurea fermecată.....	54
Prima zi de școală	55
Anotimpurile copilăriei	56
Mamei.....	57
Visul.....	58
Copilăria	58
Copilăria.....	60
Iarna.....	60
Școala	61
Iarna.....	62
Școala mea	62
Dor	63
Flori de Ger	63

Aceste “șoapte de cerneală” au putut să vadă lumina tiparului datorită membrilor echipei implicate în proiectul ***Zilele Școlii Gimnaziale „Sfânta Varvara” Aninoasa:***

Jr. Nicolae DUNCA - Primarul orașului Aninoasa

Ing. Ioan VELICA - Președinte Liga Scriitorilor din România,
Filiala județului Hunedoara

Lorena GrațIELA MIHAI, consilier educativ - Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”
Aninoasa

Delia PANTILIMON, prof. înv. primar - Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”
Aninoasa

Dorina MARTIN, prof. înv. primar - Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”
Aninoasa

Elena MARTON, profesor limba română - Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”
Aninoasa

Camelia BUTUȘINĂ, profesor limba română - Școala Gimnazială „Sfânta Varvara”
Aninoasa

Ing. Viorel PASCU, vicepreședinte - Asociația „PRO ANINOASA”

